

HÁY JÁNOS

Fölötte a nagy mindenségnek, közötté apának és anyának

Ha a híd nem épül meg, az út, mely a várost hozzáragasztotta a kinti világhoz, beesett volna a hatalmas szakadékba, hogy onnét nehéz túrával mászhasson föl a szemközi emelkedőre. De a várostervezők tudták, ebben a században nincs kereskedő, akinek kedve és ideje volna megmászni kifelé és befelé ezt a földemelkedőt. Hidat kell építeni, melynek karcsú teste átnyúlik a völgy fölött, ahogyan az apa karja ível az anya válláig, ahogyan az erős izmok átlendítik a kart a gyenge vállhoz, és összekötik azt, ami eddig ketté volt választva, s a karívbe egy gyermek csimpaszkodik, ott lóbázódik, anya és apa gyermeke, ott lóg ereje fáradtáig fölötte a nagy mindenségnek, közötté az apának és anyának, lóbázódik, és várja, valamelyik majd aláteszi hatalmas tenyerét, és menekülhet a szörnyű mélységtől, de az apa üres keze az anya ingébe csúszik, és anya üres keze az apa bőrén kezd játszani.

Viaduktnak nevezték el a városépítők, mintha valami római útra akarnának emlékeztetni, a Via Appiára mondjuk, arra az útra, amin az örök városból kicsoroghattak a menekülők, és beroboghattak a foglalni akarók. Ahogyan az Úr legkedvesebb apostola is menekült valaha. Futott kifelé a Via Appián, úgy rettegett a barbár rómaiaktól, úgy rettegett saját halálától. Félve húzta meg magát a város határában egy kis kunyhóban, de aludni nem bírt, mert örökösen ott zörgött a torkán a szíve. Beérnek és felkoncolnak – gondolta, s bámult bele a sötét égbe. Már kifelé fordult az éjszaka, mikor a félhomályos úton egy szegényesen öltözött alakot pillantott meg, először csak a járása volt ismerős, majd később az arca is, nyugodt léptekkel haladt befelé a városba.

– Hová mész, Mester! – kiáltott Péter. – Mi dolgod van az elvadult városban?

– Amit nem vittél véghez, nekem kell véghezvinnem – válaszolta Jézus, és baktatott tovább, ügyet sem vetve valaha legkedvesebb tanítványára.

Péttert mintha lefórrázták volna az ő mesterének szavai, ácsingózott egy darabig, majd a Mester után rohant:

– Az én feladatomban nekem kell véghezvinni – mondta, és visszafordult a városba, ahol a bűn olyan mély sebeket ejtett, mint egy völgykatlan. Ment felszabadulva a félelemtől, és érkezett a római zsoldosok, barbár martalócok karmai közé, és vitték őt felkoncolni, ahogyan Krisztus földi helytartóját fel kell koncolni, de nem érzett már rettegést sorsától...

Tíz elmúlt, a kollégiumban eloltották a villanyokat.

– Milyen kurva jó az a vicc – nevetett halkán Deda.

– Milyen vicc? – kérdezte Péter.

– Két fickó találkozik – kezdte Deda –, és az egyik azt mondja: Hová mész? Mire a másik: Moziba. Mit játszanak? Quo vadist. Mit jelent? Hová mész. Hová mész? Moziba. Mit játszanak? Quo vadist. Mit jelent? Hová mész. Hová mész? Moziba...

– Maradjatok már kussban! – sziszegte a szoba harmadik lakója.

Péter fölkel, papucsba bújt, és elkezdett kifelé csoszogni.

– Hová mész? – kérdezte Deda.

– Moziba – röhögött, aztán kilépett a szobaajtón. Bármilyen óvatosan lépkedett, a műanyag papucs cuppogott. A nevelőtanár kinézett a szobájából:

– Hová mész? – kérdezte.

– Csak ide – válaszolta Péter, és a mosdó ajtájára mutatott, amit vékony fénykeret határolt. A tanár nem szólt semmit. Visszatűnt a szobába. Hallatszott, amint megreccsen a szék, és az asztalon koccan valami üvegtárgy.

Deda még ébren volt, amikor Péter visszatért.

– Mit akart tőled?

– Semmit.

– Még mindig nem alszik, biztos nem szopta teli magát. Kurva szar ez az egész. Hogy ő ott piázik, közben meg ugat nekünk, hogy mit csináljunk.

– Aludjunk!

Deda elhallgatott, Péter csendben feküdt. A nyárra gondolt, amikor a strandon megismerte a Zsófit, a Deda húgát. Ül a csónakkölcsönző előtt, és akkor jön a Deda és a Zsófi. Valami zenét nyom a rádió, neki ott kell dolgoznia, azt mondta az apja, hogy olyan ez, mintha nyaralna, csak még kap érte egy kis zsozsót is. Különben meg – mondta röhögve –, azt csinálsz, amit akarsz, de keresd meg rá a pénzt.

Állt az utazási irodájuk ajtájában, az apja meg bentről ordított kifelé:

– Tudod te, mennyibe vagy nekünk havonta? Mit gondolsz, azért nyomjuk beléd a pénzt, hogy visszapofázz?

Péter nem szólt semmit, felvette a kölcsönző kulcsait, és elindult a strandra. Gondolta, este majd az anyjával megbeszéli ezt az egészet, hogy majd ő... De este, amikor beszélni akart, az asszony a kisasztal fölé hajolt, a tévé üvöltött, és számolt, hogy ma mennyi jött össze. Egy darabig bámulta a gyorsan pergő képsorokat, egy nő a vérzéséről locsogott, nevetett, mintha jó lenne.

Két hete csinálta a kölcsönzést, mikor a Deda és a Zsófi jöttek. Ott voltak egész nap, meg másnap is, amikor Péter megkérte Dedát, hogy vegye át a melót egy órára, ő meg elviszi a vízbicajjal a Zsófit. Deda ott maradt a parton, ők meg ketten elkezdtek hajtani befelé. A vízbicikli lapátja belepacskolt a csillogó víztükörbe, előttük messze a fonyódi part rajzolata. Péter, mintha véletlenül, beleakasztotta ujjait a lány karjába. Magában azt mondta, bocsánat, de nem szólt semmit, várta, Zsófi tiltakozik-e, de hallgatott, akkor rákulcsolta tenyerét a karra, és óvatosan lefelé engedte a fogást, a támaszkodó tenyérig, hogy odaérve Zsófi is visszafoghasson. Kicsit szédült, és a keze is bizonytalankodott, nem mert odanézni, mit csinál, mintha maradna így lehetősége, hogy azt mondja: – Ja, az a kezed volt, én meg azt hittem... Csak bámult maga elé, mintha a víztükör a Zsófi szeme volna. És elért a kéz a kézig, Zsófi óvatosan fogott egyet a fiú tenyerén. Péter végre felé mert fordulni, közelebb hajolni a bőrhöz, a lány mosolygott, szólni nem tudott, a fiú a száját kereste, de mire nehézkesen odaérkezett volna, a lány arca elfordult, a fiú szája a fül alá csúszott, mint egy vízbe lökött kő, legördült az arcról.

Indultak visszafelé, a lapátkerék zurbolta a vizet, egyre közelebb kerültek a fürdőzőkhöz, aztán a parton széthányt napozók is jól kivehetőek lettek... Az álomba zuhanó képzelet előtt egy pillanatra megállt a lány, hátul a nappal és a Balaton tükrevel, és áldozatát már nyelte is volna el az álom, csak egy zökkenés rúgta vissza a felszínre: az apa áll mellette, és magyaráz, hogy ha megnő, minden az övé lesz, az összes vállalkozás meg minden ház és pénz és kocsi, ő akkor még alig hatéves, az apa a vállára csap, olyan barátian, ahogyan férfiak szeretik csapdosni a fiaikat. A fiú megretten attól az erőtől, ami a férfiből ránehező, és dőlni kezd – úgy érzi – az ütéstől... S ez a dőlés már végérvényesen átsodorta az álomba.

Péter reggel a lánykolesz előtt idegesen rugdalta a földet, aztán meg rángatni kezdte a lányt.

– Nem én vagyok neked a legfontosabb? Akkor hagyjuk az egészet a francha.

Zsófi hallgatott, eddig még nem gondolt arra, hogy neki valaki a legfontosabb. Éjszaka azt álmodta, hogy egy filmen játszik, hogy ő a színész a Natural born killersben, és a vászon tetejéről, mint valami ragacsos anyag, a Péter teste kezd lefelé folyni, először csak a hátteret taknyosítja el, majd csurog tovább, rákenődik az ő testére is, alig látszik már, és lépni sem léphet, mert beleragad a taknyos ragacsba.

Péter nyolcévesen egy szar, régivágású Commodore-on megtanulta az alapokat, és most, ha a géphez ült, az ikonok úgy peregnek a képernyőn, mint egy felgyorsított film, a legjobb volt a suliban. Ő tette föl az iskola Home page-ét az internetre. Ha akart, egyedül is a gépekkel maradhatott, megbíztak benne, csak teremzáraskor nyitott be az ügyeletes: Oké, Péter, kilépés az internetből, kilépés a Windowsból, kilépés a gépteremből...

Minden évfolyamon volt egy sima osztály is. Semmi nyelv, számítástechnika meg gépírás. Deda ide járt. Alig bírt átkúszni egyik osztályból a másikba. Kémiából meg fizikából állandóan bukásra állt. De ez egyáltalán nem érdekelte. Úgy járt a folyosókon, mint egy filmszínész. Napszemüveget hordott, és tök jól megtanulta a mutatóujjával fölnyomni az ornyereggre, mint egy amerikai rockisten, néha valami írást vett elő a táskájából, és felolvasta. Ömlött belőle az anyázás meg a szerelmi nyál...

– Ebben kurvára benne van minden – mondogatták.

Deda csak odaköpte:

– Az egész szemét világ szart se ér. Gyilkosnak kell lenni, amilyen a Villon volt. Ha már mocskok minden, akkor nekünk is a mocskot kell választanunk. Még mindig tisztább, ha nem játszuk meg, hogy milyen fasza csávók vagyunk.

– De azért lehetne olyan világ, ahol a geciket kinyírják, és akkor minden megváltozna – vetette közbe a Kocsis Gyuri.

– Tudod, mit? – mondta röhögve Deda. – Vagy geci leszel te is, vagy szétnyomnak, ez a lényeg. Lehet különben, hogy egy köztörvényes gyilkos nem akkora patkány, mint az amerikai elnök. Vigyorog a tévébe, aztán rábólint minden geci, szemét pénzügyi akcióra. Rá se baszik, hogy megdöglik-e Afrika...

Az órára megint az a ferde arcú számítógépes tanár jött be. A feje pont úgy volt elcsavarodva, mintha az ajkánál jobbra nyomná valami erős szél, a homlokánál meg balra. A számítógépes teremben a géphangokon kívül csak a tanár utasításai törtek bele a csendbe. Nyomd le az entert, klattints rá a File Managerre. Rövid utasítások voltak, amelyeket nem tekinthettünk nyelvfoszlányoknak, hiszen egy sor értelmezhető cselekedethez adtak nyitányt, inkább volt ez afféle foszlány nyelv, ami túllép az évszázadok óta megszokott fogalmi hálón, a civilizáció alapelemein, ahogyan a ferde fejű tanár mondta időnként, amikor a gyerekek belefeledkezve a munkába hallgatag tevékenykedtek:

– Vége a nyomtatott civilizációnak. Csak egy program meg egy-két klattintás, és ömlik a gépből a Tolsztoj meg a Flaubert! Értitek?

– Hát nem fantasztikus? – folytatta kis szünet után. – Itt ülünk egy szar kis porfészekben, és bejön hozzánk a legtávolabbi világ is. Értitek? Az egész világ! Itt ugyanazt behívhatod, amit a New York-i gyerekek. Értitek?

Megint szünetet tartott, a gépek zúgása a jövőbe röpítette réveteg gondolatait:

– Mindenki testvére lesz mindenkinek, az internettel bárkihez közel kerülhetünk, ez lesz a teljes szabadság, s ha létrejön a digitális tér, és létrejön a modellezhető digitális személyiség,

elérjük azt, amire az emberiség örökké vágyott: megszabadulunk a testünktől. És a testtől való megszabadulás nem más, mint az örök élet.

A ferde fejben villogó szemeken látszott, hogy most nyúlni kezdenek benne az évek, nyúlni kifelé az időből, át a végtelenbe.

A gyerekek nem szóltak, csak kalandoztak a számítógép rejtett kamrái között, raktárakat törtek föl, és kipakolták az ott elszállásolt árut, aztán újrarendezték, és mentek tovább oly gyorsasággal, amit ésszel föl se foghatott az ember.

– Tudod, mit olvastam? – kezdte Deda az utcán. – Hogy majd az internetről mindent le lehet hívni, hogy majd beleteszed magad egy ilyen ruhába, meg fölveszel valami szemüveget, és akkor tők olyan lesz, hogy behívsz magadnak Tokióból egy japán csajt, és simán dughatsz vele...

– Ja, persze – vetette közbe Péter, nevetést erőltetve.

– Képzeld el, akkor ülnél a gép előtt, és ott beprogramozhatnád a saját világodat – érted, ami neked kell, és szépen élhetnél benne.

Péter hosszan nézte Dedát, amint karjait szélesre dobálva magyaráz:

– Olyan lenne minden, mint a filmekben... Szóval tők tudnál bármit leélni, mondjuk behívnám a Született gyilkosokat, és mehetnék velük kicsit lövöldözni, kicsit szétnyomni a pofáját ezeknek a szemeteknek... És ha kinyírnak, csak egy klattyintás, és felépíthetsz magadnak egy másik valóságot...

– Ez kurva jó – szisszent Péter, s közben arra a másik valóságra gondolt, amibe simán átjuthat, ahol a szemeteket egyszerűen kinyírja, vagy kitörli a képernyőről, s ha vele mégis végeznének, akkor legyártja az újabb színteret.

– Tők olyan lehetne ott minden, mint a Paradicsomban. Figyelj, lehet, hogy a középkorban is csak azért gondolták ki ezeket a poklokat meg mennyországokat, hogy valahová ki lehessen lépni, mert különben nem bírták volna elviselni, hogy itt kelljen lenniük... A vallás egy nagy népi számítógép...

– Szerintem ez hülyeség – vágott közbe Péter.

– Pedig lehet, hogy az ember maga egy számítógép, ami már eljutott arra a fejlettségi fokra, hogy már nemcsak egyszerű műveleteket tud végrehajtani, hanem a képzelet segítségével legyártja az élhető világokat...

Deda még magyarázott valamit a másik világozokról, de Péter nem figyelt, a Tik-Tak mellett meglátta Zsófit meg két másik csajt az osztályból. Fagyit volt a kezükben, és röhögtek.

– Hová mentek, csajok? – kiáltott Deda. – Quo vadis?

– Mi az, hogy kovadi? – kérdezte az egyik lány.

– Latinul az, hogy hová mész – válaszolt Deda.

– Honnét tudod te ezt?

– Hát hogy van egy ilyen film, hogy Kóvadis. Különben meg a Jézus mondta Szent Péternek, amikor meg akart lógni Rómából, hogy megmentse az életét. Ment az öreg Szent Péter kifelé a városból – fogott bele a történetbe Deda, és közben nyögve, görnyedve utánozta is az apostolt, a csajok nevettek. – Szóval ment kifelé, nehogy kinyuvasszák a római katonák, aztán ahogy elhagyja a város határát, mit lát, jön vele szembe a Jézus. Hát te hová mész? – kérdi tanítványát a Mester. Megyek, kicsit sétálok itt Róma környékén – válaszolja hamiskásan Péter. És Rómában mi a helyzet? – kérdi Jézus. Az a helyzet – válaszolja Péter –, hogy ki akarnak nyírni, mert mind az egész város csupa bűn. Neked nem ott volna a helyed, hogy figyelmeztess a népet a bűnre? Szóval – mondja Szent Péter – tudom, hogy most nekem vissza kéne fordulnom, de az az igazság, ha engem ölnek meg, akkor nekem végem, ha

viszont te mennél vissza, szóval neked már van egy kis rutinod a föltámadásban, nem vállalnád esetleg, hogy, szóval hogy egy kicsit, legalább a meggyilkolásomig helyettesítenél?

– És mit válaszolt erre Jézus? – kérdezték a lányok vihogva.

– Nem szólt semmit – mondta Deda –, csak megfordította Róma felé az apostolt, és úgy valagba rúgta, hogy egészen Róma város közepéig repült, épp ott potytyant le, ahol ma a székesegyház áll. Ott aztán megtalálták a római katonák, és rendesen bebörtönözték és kivégezték, ahogyan azt a vértanú keresztényekkel szokás.

Deda még nem ért a hosszú történet végére, amikor Péter Zsófival elindult vissza a kollégium felé. A lány nyelvével fagyidarabokat emelt a szájába. Péter sokáig nem szólt, csak próbálta átölelni őt, végigcsúsztatta a derekán a kezét, de sehogy sem tudott ott maradni, legurult, mellényomódott, ahogyan szerelmesek nyomódnak össze, de nem egészültek ki a formák, nem kapcsolódtak egymáshoz fogaskerekeként, meglöködték, ütköztek. Mintha nem is egy úton mennének – gondolta Péter –, mintha nem is volnának egymás mellett, mintha a lány egy másik világban élne, egy olyanban, ahová neki bejutnia lehetetlenség.

– Most mért kell úgy csinálni, mintha nem szeretnél? – kérdezte Zsófit.

– Nem akarom, hogy mindenki rólunk beszéljen. Már így is tök ciki, hogy mindig együtt vagyunk.

– Az a normális – mondta Péter, és simult a lányhoz tovább. Egészen a koleszig zötykölődtek. Zsófi az ajtónál hozzányomta arcát Péter arcához, és beszaladt.

Délután négytől tanulás, fél hétkor vacsora, aztán a számítógépes terem. Péter már hétkor ott ült, és az interneten kószált, vagy valamelyik játékot nyomatta. Címlap és rövid gépzene (enter), bejön a játék első oldala (enter), elindulhat. Egy fickó lépdél előre, hatalmas bunkó a kezében, most egy dinoszaurusz tűnik föl, üt és üt és üt, vége, megy tovább, egy szakadékon ugrik keresztül, fogy az energiája – a képernyő tetején egy piros csík mutatja az energiamennyiséget –, a verekedésnél ő is megsérült, most megint egy dínó, üt és üt, de vége, meghalt, újabb életet kap, összesen három van. Folytatja tovább, elér egy tóhoz, éhes cápák ugrálnak föl, ezt megúsni szinte lehetetlen, aztán mégis átszökken a tó fölött, de a túlsó parton egy fáról majmok dobálják meg, második életnek vége, de van még egy harmadik... s ha az is lezárul, kezdődhet előlről minden, ha sokáig gyakorolja, el fog érni valahová...

Ülnek sorban egymás mellett a gépek előtt, életek hullanak el, és új életek születnek, a kis figurák készek a pusztulásra, a hősi halálra, hiszen mit sem vesztenek, csak egy újabb születésre van szükség, holtukból élednek, feltámadnak, mint valami új istenség, úgy ragyognak fel a képernyőn, teli energiával, szilajon vágtnak neki a feladatnak...

És futnak kilencig, pedig futhatnának az idők végezetéig, mindig ugyanazokkal a lépésekkel, ugyanazokkal a mozdulatokkal. De este kilenc, és a mindenség, amit megnyitott a képernyő, leereszti függönyét, kioltódnak a lámpák, és a program sötét méhébe zárkózik az apró emberke, a támadó őslények, most egymáshoz bújnak, de semmi melegítés, semmi összedörgölözés, csak úgy, a rend szabályai szerint megférnek a program burkában. Majd holnap...

– Akkor majd holnap – szólt a teremügyeletes –, kilenc van, szálljatok ki a gépekből...

...majd holnap újra kirepedhetnek kamráikból, a gép átizzítja az apró rajzalakokat, irányba állnak, valaki átszól a pálya elejéről:

– Hová mész? – kérdezi.

Nem hallatszik válasz, mert mit lehetne mondani: Meghalni! Vagy azt, hogy újraszületni, hogy most itt ő kiszabadul, nekiveti magát ennek az útnak, és meghal, de csak azért, mert újraszülethet, mi az nekem, az a vég, az maga a kezdet, ahogyan az Atyánál is én vagyok a

kezdet és a vég és (enter) az újakezdet. Kezdetben vagyok, és vagyok én a játék végezetéig. Százszor is meghalok, hogy elérjem a pálya végén elrejtett gyönyörű nőrajzot, talán érte kell végighajtanom a pusztító akadályon, legyőzni mindent, szerelmünk ellenségeit, mert mi szeretjük egymást, egymáshoz kell tapadnunk, ebben az univerzumban mi leszünk az uralkodók, király és királynő, alattvalónkká válik mindenki, akit utam során legyőzők...

Most persze mindez a sötét kamrákba volt hantolva, ott volt az a megannyi pusztulás és életre kelés. Kialudtak a terem lámpái, az utolsó játékos is kibillent a játszámából, szemük vörösen izzott, akár a római csőcselék, mikor rálelt a gyávaságáról híres, Jézusnak mégis kedves apostolra.

Ott ücsörgött a gyáva szent, vagy ahogy később az Atya nevezte: a szentek gyávája, ott lógázza lábait a Tiberis partján, nem messze attól a helytől, ahová néhány száz évvel később Hadrianus császár épített szörnyeteg sírkamrát, nagy kerek épületet, később ezt nevezték a városlakók Angyalvárnak, no nem azért, mert valaha is bemerészkedett volna oda akár egy angyal is, hanem a csúcsára szobrozott angyalalak miatt, ami mintegy figyelmeztetésül magasodott bele a római levegőbe, afféle vészjelző toronyként, hogy a munkájukból ide-oda térő angyalok nehogy véletlenül betévedjenek a szörnyeteg pogány épületébe. De ez időben még csak néhány romos épület szegélyezte itt a folyópartot, s főként lombos fák, rejtelmes zombékok övezték a locsakos vizet. Egy ligetes kis hajlatban ücsörgött az apostol, Róma város első püspöke, a Péter nevű, persze akiről mindent lehetett mondani, csak azt az egyet nem, hogy kőszikla, legfeljebb így lehetett volna nevezni: kőszikra, vagyis az a fényes villám, ami a kőből kipattan, ám alig összefutva a levegővel gyáván kioltódik.

Péter szótlán várakozott: Na, jöhetnének már, sötét is kezd lenni, mi a jóistenre várnak – kicsit megrebbent a jóistentől, hogy valamiképpen ez itt rosszul paszszol a helyzethez, de azért csak tovább zsörtölődött, nem és nem és nem jönnek. És nem jöttek. Ők nem, csak a nagy fekete sötétség, az kezdett terebélyesedni az ég fedélen, aztán meg a föld hátán is, hogy az egész világ ijesztő mélységgé változott, belenézni olyan volt, mintha a végenincs semmibe nézne az ember, amiből születnek a mindenféle világok, mondjuk a miénk is, de ennél sokszorta szörnyeteggebbek is születhetnek, pedig hát ez sem... – épp eddig rémülözhetett a vaksötétől az apostol, amikor a kormos mélységből felizzottak valami új világ fényei. Mintha erős gyertyapárok közelednének, kettesével belevetik fényüket a feketeségbe, vetik-vetik, egészen Péterig vetik, ott aztán megállnak, beleakadnak a szakállas, lesoványodott ember testébe, jól megbotlanak benne, úgy aztán Péter is láthatta, hogy a gyertyák nem fényes ezüstállványokon támaszkodnak, nem is szép veretű rézkandelábereken nyugszanak, hanem ezek a gyertyák a legrútább rómaiak arcán égnek, akik – most már hallani való volt – istentelen szavakat frecsegve közelednek Péterhez.

– Nézzétek már – kiáltott az egyik –, hát nem is lépett meg!

– Hát te itt vagy? – sziszegett egy másik. – Azt hittük, ha meghallod, hogy érted jövünk, úgy elszelelsz a városból, hogy még lábnyomod se marad a Via Appia kövén...

Péter nem szólt semmit. Kicsit dagasztott a mellkasán ez a bátorság, de alig jött egy kis dudor, a félelem máris összerogyasztotta. Persze más lenne a helyzet, ha mondjuk úgy lehetne, mint a Mester, no de hagyjuk. Szóval itt a vége – morogta magában száraz, lemondó hangon, s úgy zuhant erővesztetten a római csőcselék karmába, mint az ágdarab, amit az imént hajított a lassan, olajosan sodró folyóba.

A martalócok vidáman dobálták kézről kézre a ronggyá puhult kősziklát, aztán hurcolni kezdték el arról a ligetes helyről, véritalos szemekkel belevillanyozva a vaksötétbe.

Péter szemét fájás szurkálta, alig tudta kiolvasni a tárgyakat maga előtt, egy ajtó félig nyitva, egy asztal, ami mellett valaki még ül, a fürdő felől kilép egy alak, éppen elé, a derekán törülköző. A lányok ablakai felé pillant, tejúveg, árnyék kenődik a keretek közé, egy lány biztosan, a haja hosszan csíkot húz az ablaksarok felé.

Zsófi – gondolta Péter. Állt egy darabig, nézte az árnyvonal ingását, aztán meszelni kezdett a káprázat, és más árnyak buktak elé. Otthon a szobájában minden kioltva, az üveges ajtón át, mint egy kifeszített ruhacsík, fény siklott a parketre, szánkózott a tekintet le és föl, aztán az üvegen tapadt, ahol árnyékok kezdtek játszani, két alak viaskodott – gondolta akkor –, harcolt ott, hogy melyik tapassza el jobban a fény útját, a nő győzött, hisz hosszú haját széjjel bírta teríteni, alig szüremlett körülötte át, mint egy aranyozott keret, némi világ, aztán a férfi rekesztette el az ablakot, mert a válla széles volt, és az egész teste szinte eltömte az ajtó előtti részt. Tejárnyékok – gondolta, mert emlékezett az üveg tejes színére, nézte, amint egymáshoz csorognak, sűgásokat is hallott, a férfiét, aztán a nőét, semmit sem értett, csak ámult a szemet káprázó játékon. Aztán sírni kezdett, sírni ijedten, hogy hozzanak neki valamit, vagy ölelje valaki magához, szorítsa meg a hasát, dörgölgesse az arcát...

– Mire vártok még? – kiabált az ügyeletes tanár. Megrebbentek az alakok a folyosón. – A szemeteket kapkodjátok föl. Vagy otthon is a lábatok alá ganyéztok? – A tanár hangjában alkoholos ragacs volt, ami elől mindenki sietett kitérni, nehogy a ruhájába kenődjön vagy a hajába, nehogy otthon magyarázni kelljen, honnét ez a folt...

Péttert még percekig eltorlaszolta a képzelet, aztán továbbment a folyosón, az árnyékok már nem voltak rajzosak, mintha szürke festék fröccsent volna a szemébe, foltok folytak előtte ide-oda, foltok, amik csak egy óra múlva öltöztek egymásba, hogy végleg elférceljék a nappalt az éjszakától.

A sűrű firhang elfedte a szoba fekete kenőcsét, s egy órácskára bent is vakvilágot gyújtott, hogy aztán helyet pucoljon annak a fényességnek, amit az álmok villanyoznak át a képzeletben. Az épület minden zuga kifehéřült, s a hatalmas termek átláthatókká lettek. Itt indult el az álomvándor, hogy végigmássza a szobákat, és felérjen az utolsó szoba lépcsőzetén a lányhoz, aki, mint valami királyi szülemény, ott trónolt.

Ment, de a szobák sora váratlanul meghosszabbodott, és még mindig nem közeledett a trónus. Alighogy áthágott egy hatalmas csarnokon, máris újabb nyílt meg előtte, s ő egyre hevesebben loholt keresztül rajtuk, a hatodikban már szinte rohant, majd kibukott torkán a szíve, felkapta a fejét, és a csillogó trónus most mintha közelebb lenne, és elér a lépcsőzet partjához, és kezd emelkedni a fokokon, már majdhogy a lábát éri a lánynak, éppen belésimulna a bőrébe, már majdnem maga alá gyűri, érzi, mennyire megroppan súlya alatt a gyenge váz, és mikor végleg elnyúlna rajta, kifut belőle az erő, és minden sietség elfolyik a testéből, és csak fekszik, mint egy bajvívásban lekasabolt vitéz, folyik a meleg lé belőle, érzi, és mondja is magának: elfolyok, és feledni hiszi a lányt, hogy ott melegíti még ő is, mikor megmozdítja a szemek fedelét, és nézi a trónuson heverő testet, nézi, a mellek mintha megnagyobbultak volna, mintha minden hatalmas kerekéggé vált volna, mintha már régen ismerné azt a ruhameleg bőrt, és hirtelen az árnyak riadtak bele a gondolataiba, a tejúveg előtt, a nő akkor ott hintázott a fényt takarva, már akkor ismerte, és most az ő teste alatt ring, az ő erővesztett húsát tartja, rémület zuhant rá, hogy minden erőcskáját összekaparászva tudott csak föltápázkodni. A szoba már nem az a fényes trónterem volt, az ajtó résnyire nyitva, mintha látni vélte volna, hogy valaki ott mocořog a másik szobában, a férfi belép, és ott éri, amint a mezítelen nőn hever, menni, menni, menni... – csak ezt hajtogatta, és óvatosan átosont a nappalin, és azt mondta: ezt senki nem látta, ez nem történt meg, az nem velem történt, ezt, ha valaki mondja, hazudik, és látta, amint az anya elmeséli, hogy ki tört rá

álmában, és látta, amint azt mondja, ez nem igaz, én éjszaka ki sem mozdulok az álmomból, különben, rebtent meg most valóban, mi történt és mi történt álmában, az anya mit álmodott, és mit álmodik ő, kirobban hát az alvásból, de percekig tartott, míg eldönteni nem tudta, hogy valójában mi történt, aztán az éberség megbékítette az idegeket, kioltódott minden félelem, ami átremegtette az egész testet és lelket.

Éjszaka volt, Deda összekuporodva aludt, mellette mindenféle holmik az ágyban: könyvek, papírok, elkoszolódott ruhák, olyan volt, akár egy éjszakai őr, akinek az a feladata, hogy vigyázza mindazt a rendetlenséget, amit a nappal hagyott kedves cimborájára, az éjre.

A csengő fél hétkor hasított bele a levegőbe, hogy aztán az ébresztőtánár unszolására végül mindenki kivánszorogjon a mosdóba. Kórusban zizegett a fogkefe, és folyt hozzá a víz, hol itt, hol ott krákoztak, köptek bele a kagylóba, a szájak szélén nyállal kevert fogkrém lógott. Valaki a folyó víz alatt állva meztelen mosta a fogát, a hasán csíkokban eret vágott a fehér lé.

A beszéd is olyan volt, mintha víz alatt bugyognának, mindenkinek volt valami a fogai között, s a nyelv a tömetekkel babrálva érthetetlen hangokat zurbolt napvilágra.

Szedelőzködés, rohanás, mások még alig értek a lépcsőig, Péter már a lánykolesz ajtaja előtt várt, idegesen rugdalta cipője orrával a földet, kis kupacokat épített, mintha egy apró hegységet teremtett volna ott sebtiben, olyat, amire a hangyák alig bírnak fölevickélni, aztán még egy rúgás, és az éppen fölfelé tartót egy földgomoly elseperte, pörögve zuhant le a magasból, s aztán leérve újra nekivágott az útnak, mintha semmi nem történt volna, akár a gépen a rajzfickó, mindig nekivág a hegynek, nekiered, hogy feladatát véghezvigye, s mikor elvész minden életenergiája, mikor megbíráhatatlan akadályba botlik, elpusztul, de kezdheti egy új élettel, megint csak előlről. A hangya mászott, pucolt fölfelé, most az előzőnél gyorsabban, de a cipő lendült, és letúrta az érkezőt, még nem ért a domb aljába, mikor Zsófi megjött.

– Szia – mondta, és odabújt a fiúhoz.

Ahogy a kenyérre simít vajat a kés – gondolta Péter, de amikor elindultak, minden lépésnél érezte, hogy lekopik róla ez a vaj. Az iskola előtt már olyan volt, mintha egyáltalán nem is vele lenne, csak itt megy mellette, mintha bárki mellett menne, mintha csak úgy odasodródott volna, s ha megállt beszélgetni, kifeszítette tenyerét az övéből, és azzal is magyarázott, mutogatott a levegőben, és Péter, mint valami vérvad, lecsapott újra a tenyérre, mikor a csípő mélységébe zuhant éppen, keményen megmarkolta, hogy érezze a lánynak mindegyik része.

– Megőrültél? – kérdezte Zsófi. – Szétmorzsolod a kezemet. Különben eljössz pénteken a buliba? Tudod, most mi szervezzük...

– Minek menjek? – sziszegte Péter, és hátat fordított a lánynak.

Zsófi fájas hasított, mintha vasat mozgattak volna a gyomor táján, mert először csak azt érezte, hogy valami vas ott növekszik, mert ahány fenyegető mondat repült hozzá, annyiszor érezte, hogy nagyobb és nagyobb tömör darab hever a gyomorszájánál, s végül elér a szívkamrákig, s mikor már rendesen keresztülért mindent, már növekedni nem volt helye, csak megmozdult ilyenkor, véső fájásokat hozva a belső szervekbe. Kicsit megrongálva keveredett be az osztályba.

– Már megint nyúzott? – kérdezte Juli.

– Hagyjuk – szólt halkán a lány.

– El kéne küldeni a francba.

– Csak azért csinálja, mert szeret – válaszolta Zsófi.

– Tiszta hülye vagy – mondta megint a lány.

Zsófi nem szólt semmit. Érezte, amit Péterről hall, Péter felé sodorja. Miért nyúlálnak bele abba, ami az övé, semmit sem tudnak arról, hogy mi van közöttük. Péter azt mondta, hogy örökre mellette marad, és kitalálnak egy olyan életet, amihez más nem férhet hozzá.

– Olyan titkos kapcsolat kéne közöttünk – mondta –, amit senki sem fejthet meg.

– De hát azt nem lehet – válaszolta a lány.

– Olyasmi – mondta Péter –, mint egy titkosított program a gépen. Csak az tudja kinyitni, aki ismeri a kódot.

– Hogy találjunk ki jeleket? – kérdezte Zsófi.

– Az ember különben olyan, mint a komputer – mondta Péter. – A szemből jelek villannak, amit csak az érthet, aki a lelkedben benne van, a winchester mélyén...

Zsófi szeme most valóban erős fényösvényeket nyitott Péter felé, mert mesevilágnak érezte az ő köteléküket, ahol minden csak róluk szól, és senki nem férközhet közel hozzájuk. S amikor Péter ellökte magától, amikor hátat fordított és elment, csak azt érezte, hogy visszahajtja azokat a összetartókat, amelyek eddig egymáshoz forrasztották őket, mintha felmondaná az ő világukat. Miért kéne neki ettől megválnia...

Péter nem ment el a pénteki bulira, nem akart a Zsófival együtt lenni, mert elárulta azt, ami neki a legfontosabb volt. Hetek teltek így. Reggel találkoztak, de minden találkozás veszekedéssel végződött.

Kint hó volt és latyakos sár. Karácsony csúszott ebbe a fertelmes szürkeségbe, ahogyan egy fényes sztaniolpapír keveredik a szeméttárolók kupacai közé.

Dedák Keszthelyen laktak egy kisméretű panelben. Egy nagyszoba és három apró lyuk, egyik a szülőké, a másik kettő a gyerekeké. A fát a nagyszobában állították föl, akkorát, amekkora befért a kettőhetvenes belmagasságba. Zsófi együtt díszítette már vagy három éve az anyjával. Mindent együtt csináltak. Estére eléggé kipurcantak, mikor a szokásos csengetésre betódulhattak, s elkezdték bontogatni az ajándékokat. Aztán vacsora után valami szótársasba fogtak, Deda és Zsófi... A Scrabble szabályait olvasták. Játsoztak és röhögtek a hülyébbnél hülyébb szavakon.

– Nevet nem lehet? – kérdezte Deda.

– Persze hogy nem – mondta Zsófi –, mért, milyen név jönne ki?

– Mondjuk az, hogy Péter – válaszolta Deda, hülye flegmán ejtve ki a szavakat.

– Most mit piszkálsz? Neked is barátod, nem?

– Igen, de nyár óta le se lehet kaparni rólad... Én meg azt sem tudom, hogy most te tényleg annyira bele vagy zúgva, vagy mi az isten...

– Ha te nem vagy, az egészből nem lett volna semmi – vágott vissza Zsófi. – Nélkülem a Péter szart sem ér. Tudod, mi ő, egy otthon elhülyített gyerek, aki minden vackot megkapott, amit pénzért megvehettek. Különben meg be van szarva mindenkitől...

– Csak nem szeret annyit dumálni. Na jó, hagyjuk – mondta Deda, és kirakott egy szót. CSERÉP. Tovább játszoztak.

Éjfél volt, mikor lefeküdtek. Zsófit megint az a félelem kerülgette, amit néha Péter mellett érzett, hogy elrohanna mellőle, mert egy hatalmas teherautó száguld feléjük, és ugorra az árokba, oldalra, és kiabál: Vigyázz, Péter!, de Péter csak áll, a tompa orrú jármű meg közeledik, már egészen előttük berreg, és Zsófi ugorra, de valami hozzátapasztja a fiúhoz, az pedig nem mozdul, mert azt mondja, meg bírja állítani valami titkos erővel a gépet, most arra gondol, hogy állj! és a gép majd megáll, éppen – mondja –, éppen előttük, a lábujjaik előtt, és robog a kemény fémkaszni, és elér a lábujjakig, de megállni már nem bír, áttapos a két emberen. Zsófi érezni vélte, amint a mellkasa szétroppan a kerekek taposásától, s hogy a feje is valami keményhez verődik, s vér spriccel ki belőle mindenünnét, s mellette hever a fiú, mintha azt akarná mondani, hogy mi ezt kibírjuk, vagy mi ketten ezt a gépet megállítjuk, de

már nem beszélhetett, a homlokán sebek és repedések, ahonnan a langyos lé, mint a slagból, ömlött. És a has szétrepszte, a szervek meg agyontaposva...

Talán szürke és ködleges maradt volna minden, az év összes napjai és éjjelei, ha nem kopácsol a március olyan kedvvel, mintha mi sem történt volna legutóbbi ittléte óta, mintha nem zúzosodott volna be az egész világ. Jött, és könnyed mozdulatokkal kitördelte a folyómedrekből a jeget, s úgy fölolvasztott, azután meg fölszárított mindent, mintha egy hatalmas hőszűrő görgött volna végig a tájon. Kirepedtek börtönükből a fák, és felszakadoztak a földek járatai, s mikor már minden szabadon villódzott a napjátékban, az emberek is kezdtek mindenféle hideg burkukból kivetkőződni. A nap hevesen érlelte az emberi szervezetben a melatonint, minden jókedvek forrását, hogy még az érdes lelkű utcalakók is jókedvűen nevetgéltek boraikat markolászva a város parkjaiban:

– Hülye a Pityu – mondogatták, mint valami madarak, és röhögtek rajta, pedig gőzük sem volt felőle, ki az a Pityu, és mért hülye. Az egyik megismételte, hogy a madár nyifogta, hogy hülye a Pityu, aztán rámutattak egy emberre:

– Az ott a Pityu – és röhögtek egy nagyot, rázkódtak testükön a zsírpuha ruhák, s a markukkal meg keményen szorítottak egyet a műanyag üvegeken, az meg pattogott, ropogott, jó nagy zörgéssé erősítve a röhögést. Ha alábbhagyott a vakogó nevetés, valamelyik megint kinyögte: Hülye a Pityu!

Úgy éltek, mint a madarak, csak repülni nem tudtak, ültek a padon, és nézték az égben cikázó állatokat, de jó volna repülni tudni – mondta az egyik. S mesélni kezdte, hogy néhányan tavaly megpróbálták elrepülni a viadukt tetejéről, és volt, aki látta is, hogy egy darabig együtt szálltak lefelé a magasból, s aztán volt rész, ami csak lefelé indult, és volt, ami úgy félútról visszakanyarodott, és ment fölfelé a nagy fényes egekig, s ott beért valami palotában, s azóta is ott van, és olyan világa van, mint azoknak, akik a ligetváros házaiban laknak, vagy még annál is jobb... Az utcára vetettek, akiknek barna ragacsos volt az arcuk, mint egy kanál pörköltzsaft, ámulattal hallgatták a történetet, s úgy nyaldosták napmelegítette szájuk szélét, mintha tényleg odakenődött volna a jó hagymás zsír.

Aztán leselkedtek a padok felé, ahol a fiatal lányok meg fiúk nyalták egymást, akár egy végtelenített fagyaltot. A nyelvek végigjártak minden szabad bőrdarabot. Csúszkáltak a nyakon, aztán egészen a váll pereméig jutottak, onnan aztán vissza megint az arcra, a fül mellett föl, és lesiklás a szájig, ott bezuhantak a szájba, mintha barlangászok volnának, akik a járatot mélyítik már napok óta, és nem jutnak közelebb a barlanghoz, és már feladnak minden reményt, már néhányan le sem merészkednek a szoros réseken át, végül egy véletlen napon, mikor szinte csak azért tolonganak egymás hegyén-hátán, hogy a lent hagyott szerszámokat felcipeljék, pont ezen az utolsó napon egy véletlen ütésnél átszakad a fal, és egy hatalmas térség ontja kifelé a sötétet: bezuhantak a nagyterembe. A nyelvvel egyszerre dolgozott a kéz is, bár hol egyik volt jobban irányítva, hol a másik, a kettő egyforma figyelemmel még nem tudott dolgozni, sőt a legnagyobb odafigyelés mellett is voltak rossz mozdulatok, amikor a bőr becsípődött az ujjak közé, vagy ruharész szorult meg rettenetesen, persze a hirtelen jött fájdalmak gyorsan oldódtak, elillantak, mint a márciusi hópermet, semmivé lettek, s maradt a remegő izgalom, amiért meghalni oly könnyű, hogy szinte nem is hősiesség.

– Szopókáznak a pöcsösök – kepelte az egyik fickó. Köpött egyet, aztán átnyúlt a kéregbarna nőhöz. Bele a szakadt ing részébe, és lapátvastag ujjával markolni kezdte a melleket:

– Leszophatnál, Vera – mondta, és rángatni kezdte a nőt a bokor felé.

– Leszoptad má magadat eléggé, bazmeg – lökte el magától a nő.

– Bazmeg, ha a Sanyit várod, bazmeg, megöllek, ha elmész vele, érted!

– Nem tudom, mi a fasz bajod van a Sanyival, nem a haverod?

– Az, bazmeg, hogy a Sanyi egy rohadt geci fasz, érted, bazmeg, még be se nyom az ember, és már látom, hogy benyúl neked, érted, legalább várna meg, bazmeg, hogy kinyúljak, de nem, ő csak alád vág, bazmeg, hogy én is látom, csak má nem bírok fölkelni, hogy szétrúgjam a retkes faszát.

– Hülye vagy te, bazmeg, teljesen, haggyá a picsába má békén.

Péter és Zsófi épp előttük mentek el, de nem értették, miről recsegnek, csak a köpéseket látták, meg hogy a fickó tépdesei a nőt.

– Aki át tudja vágni a másikat, annak oké, a többi meg dögölgjön meg. Aztán eljátszani a frankó kocsikkal a jófejet! Hogy mi aztán megdolgoztunk érte, nem szoptuk le magunkat...

– Az apád is ilyen? – kérdezte Zsófi.

– Mitől lenne más... – mondta Péter, és mélyen a gondolatai aljára bukott, oda, ahol a tanítónő élt, az Éva néni, aki szűk szoknyában járt, és feszes blúzokban. Ez a nő lett a második szerelme, vele töltötte az álmait, minden kérdésére tudott válaszolni, azokra is, amelyikekre senki, még az a hülye Ágota se, akinek a cuccok olyan pontosan voltak beillesztve a táskájába meg a fejébe, mint egy svájci szerkezetbe, de az órán persze minden másképp történt.

– Hatszor kilenc? – kérdezte a tanítónő, a fiú állt, valaki súgta, kicsit a tanítónőnek is, hogy látszódjék, ő aztán tudja: Ötvennégy. De Péter nem tudott nyögni sem. És a tanítónő ezt elmondta az apjának, legalábbis azt mondta, hogy azért kell fölmennie hozzájuk, mert erről beszélnie kell az apjával, amikor az anyja éppen Pesten volt vásárolni. Együtt mentek haza, a tanítónő viccelődött vele, meg kérdezgette, mit szeret enni, de ő nem tudott válaszolni, mert olyan nagy gombócban ült a félelem a torkán. És hazamentek, őt beküldték a szobába, ott kuporgott rettegve az ágyon. Most minden kiderül, nemcsak az, hogy nem tud válaszolni egyszerű kérdésekre sem, hanem hogy szerelmes a tanítónőbe, úgy érezte, minden gondolatát tudják, minden álmát valaki lejegyezte és odaadta Éva néninek, ahogyan szerette volna, hogy odaadja valaki neki. Csendben folyt a beszélgetés, semmi nem hallatszott át az ajtón, aztán amikor az esti nap éppen az ablak elé csúszott, és átvilágította a nappalit, akkor látta azokat az árnyakat, amiket már sokszor látott esténként a villanyfényben. Az apja ezt követően soha nem mondta, hogy mért nem figyel az órán, szót sem a dolgról, és Péter még egy évig gyötrődött rajta, vajon miért nem szidja meg, miért nem veri érte, hogy ne az ő lelkét nyomják ezek a súlyok. Aztán feledésbe merült, csak néha bukott elő a gondolataiban.

A Tik-Tak előtt találkoztak Dedával, aki éppen csajokat fűtött. Állandóan ezzel a Villon-dologgal jött elő, hogy ölni kéne, meg a József Attilával, hogy ha nem mi ölünk, akkor minket nyírnak ki, és ezt a József Attila marha jól tudta, már a Nincsen apámban is gyilkolni akart, csak persze nem tette meg, jól rá is baszott... Nem igaz, Péter?

– Aha – mondta a fiú, de nem tudta, mire helyesel, a szája még nyálas volt, a haja széttúrva, a csajok meg nevettek, már nem a Dedán, hanem a felborzolt fiún és lányon.

– Tudod, mi jutott eszembe, Péter – szolt ismét Deda az értetlenül bámuló Péterhez –, hogy a számítógép olyan, mint az érzések, mint az ember érzései. Nem?

– Most mért mondasz ilyen hülyeségeket? – kérdezett vissza Péter.

– Na jó, nem teljesen olyan, de ahogy beszélünk róla, mégis hasonlít.

Péter még mindig nem értette, mire akar jutni Deda.

– Szóval – folytatta –, például ha nem működik egy szerelem, azt mondjuk, befagyott, a gépről ugyanígy beszélünk. Bedobja a törülközőt, és azt mondogod, lefagyott, holott ez csak hasonlat, mint a szívnél is, mert különben lehet, hogy éppen túl meleg.

– Na, ez így elég is – röhögött Péter –, most már akkor jó lenne, ha benyomnál egy másik programot. Különben is utálok, hogy baszogatsz e miatt a számítógépes dolog miatt. Jobb

lenne, ha te is inkább megtanulnád. Az interneten, figyelj, az interneten mindenhez hozzáférsz, érted...

– Milyen nett ez az internett – játszotta az agyát Deda a csajoknak, azok meg röhögtek, mint valami felhúzzható bábok, tök mindegy, mit mondott nekik a Deda. Aztán elindultak a kolesz felé.

Az ajtót úgy érték el egymástól elszakadozva, már senki nem volt központban, sem Deda, sem a legszebb lányok, kettesével röhögtek, meg hármásával, Péter elvesztette Zsófit, aki az egyik csajjal dumált végig, valahogy mellette kezdtek lépegetni, és a Zsófi odaszólt, a csaj meg válaszolt, aztán a Zsófi oldalra hajolt, egyre messzebb a fiútól, és aztán lazult a karja a vállon, már csak éppen hogy ott volt, s csúszott tovább, és Péter nem tudta, hogyan kéne ott marasztani, nem bírt a kar mozgása szerint lépni, hiába igyekezett, hiába dörgölte magát közelebb a lányhoz, a kéz már csak odavetett rongyként hevert a vállon, nem fogott, nem markolt, nem zuhogott az ujjak hegyén kifelé semmi.

Nem szeret – gondolta, és most már azt akarta, hogy tényleg gördüljön le róla a kéz, hogy essen saját tehetetlenségének mélyére, csúszott elfelé a lánytól, és legördült a kar hurkája, és lódult alulra, és a lány nem emelte meg, csak hagyta, hogy akár egy kötél lóbázódjon, és a fiú először centikre szakadt el a lánytól, aztán tovább szakadozott, egyre messzibbre keveredett, már méter is volt közöttük, de azt hitte, hogy a lány most ezzel a centivel vagy a következővel érzi, hogy ő már nincsen ott, és mellélép, de nem történt semmi. A kolesz ajtajában úgy köszönt el, mintha végig együtt jöttek volna.

Harmadik haláláért küzdött a férfi a képernyőn, lassan fogyott az ereje, s újabb támadók leselkedtek a sziklák hűvösében. Jön már – gondolták magukban, s ahogy a sarkon megjelent, ők is monoton mozgásukba kezdtek, vad léptekkel haladtak a férfi felé, aki ijedten csapkodott a husángjával, ahogy a fiú nyomta a controll-gombot. Összecsaptak, ütés ütést követett, végül a férfi került ki győztesen, a fenevad kilehelte lelkét, s elpárolgott a képernyőről, de újabb veszélyek leselkedtek, s lecsapnak azok is, éppen addig jönnek, míg be nem következik a végső pusztulás. Aztán a férfi újra életre kel, megint végigjárja az előző utat, de a kéz egyre ügyesebb, és tovább bír jutni, hogy egy lépéssel arrébb harapja ketté a pusztulást.

– Péter, telefon – szólt be valaki a terembe.

A fiú alig bírt kiszakadni a játékból, még félig fölállva is nyomott egypárat. A telefon a folyosó végében volt, a tanári szoba mellett, a kagyló oldalra téve hevert, akár egy kilótt állat.

– Halló.

– Szia, Peti, jól vagy?

– Igen, minden rendben, hétvégén, tudod, megyek haza.

– Most intézem a nyári melókat, akkor a kölcsönzést megint te csinálod, oké?

– Persze – válaszolt Péter, és nyelt egyet. – Anya nincs ott?

– Mobilról hívlak, éppen úton vagyok – mondta az apa.

– Akkor pénteken – szólt a fiú, és elköszönt. Már nem ment vissza a számítógépes terembe, végigsietett a folyosón, aztán belökte a szobajtót, Deda az ágyon hevert, egy fantasyt olvasott, a másik fickó meg a fizikakönyvet lapozgatta, motyorászott magában, mondatokat ismételt, közben a felsőteste ritmusra ringott előre-hátra.

– Kitaláltam egy kurva jó játékot – kezdte Deda, és a hasára ejtette a könyvet. – Egy baromi jó szerepjátékot.

Péter nem szólt, az ágyra vetette magát, és bambult bele a rosszul világított levegőbe: nyáron megint ott lesz a strandon, nézi a turistákat, hallgatja a hülye német faszokat, rikácsolnak mellette a kempingben. Láta maga előtt az egyik nőt, vörösesszőke volt a haja, de alig látszott a hajcsavaróktól, a fodrásztól jön, halad a lakókocsi felé, és hallja, amint beszél a

férfival, aki éppen most kászálódik ki a kocsiából, a sör vastag karikákat rajzolt a szeme köré, a hasa esésben volt, és majd elérte a combját, most hallotta a Deda hangját, ahogy eljuttatja a beszélgetést. Azt mondja, Herta már tegnap elhatározta, hogy most tesz valamit, és versenyre kel a sörrel meg a birkapörkölttel. Amikor Hans elhevert az ágyon és mellé bújt, de csak a rőfögő szuszogást hallotta, már akkor tudta, hogy másnap elmegy a fodrászhoz, és becsavartatja a haját, s most jött a hajcsavarókkal a fején, mint egy ufonauta.

– Egy óra múlva kiszedhetem – mondta a férfinak, aki zavartan bámult a nőre, nem tudta, most ez még az álmában van, vagy már kint a rendes valóságban. Aztán köpött egyet, és a fűvön csillogott a nyál, szóval tényleg ez van – gondolta.

Az asszony a kezét végigcsúsztatta a férfi hasán, és lefelé kezdett közeledni az ágyék irányába. A férfinak rögvést eszébe ötlött, hogy a húgyhólyagja majd szétpattan, nem voltam még ma vécén, gondolta, és ellökte az asszony kezét. Péter fülében ott csengtek Deda szavai.

– Tudod, mit mond most a nő? – kérdezte és röhögött, de nem várt választ, elkezdte utánozni a németeket: – Szép vagyok, Hans? – kérdezte elvékonyított hangon. – Mi a faszt piszkálsz má, Herta – válaszolta harákolva. – Nyaralunk, nem? – Nyaralunk, bazmeg, azé nem tudom, mé nem hagysz má békén. – Fogd meg a pinám, Hans! – mondta Deda női hangon. – Má eleget fogtam, bazmeg, haggyá má így reggel. A picsába, azok a hajcsavarók meg olyanok, bazmeg, hogy elhányom magam tőlük. – Te má nem szeretsz, Hans, ha nem nyúlsz be nekem!

– Hagyd már abba – szólt Zsófi, az arca tök piros volt...

– Szóval egy szerepjátékot, hallod, Péter!

A fiú kiakasztotta szemét a villanysárga levegőből, és Dedára nézett.

– Milyen szerepjátékot?

– Szerintem tök hülyeség ilyen samurájokkal meg középkori lovagokkal szarakodni, mi lenne, ha ismert figurákat játszanánk!

– Tök mindegy – válaszolta Péter.

– Szóval – folytatta Deda – egy bibliai játékot, hogy én lennék, mondjuk, a Jézus, a Zsófi a Mária Magdolna, te meg a Péter...

– Jaj, hagyjál már, nem érdekelnek ezek a baromságok, meg különben is, tök elegendem van, hogy mindig engem nyírnak ki...

Este már mindenki az ágyat gyúrte, szuszogott az egész épület, hangja csak annak a néhány fickónak hallatszott, aki kint volt a városban, és mozi helyett a kocsmában piált. Éppen most érkeztek, valami nőről beszéltek az üresen kongó folyosón akadozva:

– Ki-ki-kivitem, érted, a mú-mú-múltkor a mosdóba, érted? – hebegte az egyik.

– Ez csak duma – mondta a másik.

– Fi-fi-figyelj, adtam neki e-e-egy kis pénzt, és szo-szo-szopott, mint a gép, bazmeg.

– Kurva ronda nő – röhögött a másik.

– Ki-ki-ki látja szopátás közben?

Ajtók csukódtak, csend lett, szuszogó esti csend, amikor mindenkit álomba ver a fáradtság, és az angyalok veszik át a parancsnokolást a világ fölött, meg a bűnözők. Csatangolnak szerte az utcákon, a tolvajok és a gyilkosok autóval vagy gyalog, az angyalok szárnyakon, aztán rémek is jönnek elő, ijesztő szellemlények, ott dörgölik a követ, árnyas alakjuk ráfonódik az utcán kószálókra, csak az alvók menekülhetnek a rettegéstől, hacsak az álom nem rugdalja halálra a testüket, mint a Péterét tették semmivé a római csürhenépek.

– Szóval te vagy a Péter – visszhangzott az álomban Deda hangja, és Péter látta, amint az Úr visszazavarja őt Rómába, és látta a Tiberis partját, ahol megtalálják a felfegyverzett gazemberek, és végiglökdösik a parton, ott van a Herta is a hajcsavarókkal, meg a Hans,

drukkolnak, hogy jól megszorongassák őt. Cipelik valami ház felé, ahol majd törvényt ülnek fölötté, kinyírják, ez biztos, ott hevernek a ház mellett a vízibiciklik meg a csónakok. Az egyik fickó előreszalad, és a halomba rakott dolgok közül valami keresztfélét hurcol ki. Arra fogják őt föl húzni. És most látja az apját is, aki oldalról csak azt hajtogatja: „Ingyen semmihez se lehet hozzájutni, érted? Mindennek megvan az ára.” Akkor aztán Herta lehúzza a nadrágját, és elkezd az ágyékát kaparászni, hogy neki most ez jó lesz. Hans meg rohadt hangon csak mondogatja, hogy a pinádat húzzad rá neki, érted, az kell neki, hadd basszon – és röhögött. A szent meg érezni kezdte, hogy nélküle működnek a dolgok, hogy semmit nem tud tenni, és már várja, hogy a Herta szája erősebben ráfonódjon az ágyékára, és hogy ne maradjon abba a mozgás, a lábát fölemeli, és a combok közé csúsztatja, egészen a nő szervéhez, most már őneki ezt végig kell csinálnia – gondolta –, elveszti szeme elől a foglárokat, csak a nőt látja, a csavarokat a hajában, aztán egyszer, mint mikor a fürdőgatyában elszakad a gumi, hirtelen minden kioldódik, s egy perc múlva megfeszülnek testén a kötelek, az anyját látja, amint kilép a csoportból és elmegy, belehasítanak testébe a szíjak. Jaj istenem – szisszen föl. Most eszedbe jutottam – szólt hátulról a Mester, de nem lépett közelebb, csak jelezte, észrevette a csalást, de ismeri már ezt a Péter apostolt, mindig csak akkor hívja a teremtőt, amikor szarba kerül. Jaj istenem – szisszen megint az apostol, de a fák mögött megbújó isten hagyta, hadd nyomorgassák az árulót.

Az álom messze vitte Dedát a kínlódástól, messzire a Tiberistől. Péter látni vélte, hogy átkarolja Zsófit, aki Mária Magdolnának volt öltözve, együtt mennek, és Deda megcsókolja a lányt éppen a száján, nyalja a száját, és nem néz vissza a szenvedőre.

– Ne hagyjatok már itt – kiabál Péter, de az Úrkrisztus csak ölelkezik, s közben lépdel elfelé. Péter nagyokat jajdul a fájásoktól, aztán üvöltöni kezd: – Deda, mit csinálsz a testvéreddel? Deda, hagyjad már abba, nem találsz más csajt? Deda, te rohadt kurva szemét – kiabál torkaszakadtából, de a távolság csak nő, ő meg ott marad egyedül, senki nem törődik vele, már a kínzók is elsomfordáltak, kinek kell egy ilyen gyenge féreg, minek kinyírni, mondogatták elfelé menet, és Péter érezte, hogy áthidegül a ruhája és áthidegül a teste, és valami nyirkosság kezdi fáztatni a bőrét, kiloccsant a Tiberis – gondolta, és belehült a hideg lébe.

Húvös volt a reggel, a márciusi nap még csak sárgított, de semmit nem melegített, szél kavarta a levegőt, Zsófi haja jobbra-balra, mint valami aranyba merített anyag, megcsillant forgolódás közben, nekiverődött a fiú arcának, kéz indult felfelé, hogy arrébb simítsa, odaért a hajszálakhoz, visszapakolta a fej domborulatára, aztán ráhevert a fejre, és siklott lefelé, majd emelkedett újra föl, alácsúszott az aranyos szálaknak, és a nyakra ért. A lány először csak nézett előre, amerre haladni kell, a léptei elé a kőre, aztán kicsit oldalra villantotta a szemét, a fej aprót dőlt, mintha bele akarna simulni a tenyérbe, és a tenyér átforrósodott, nagyra nyílt, megkettőzni akarva magát, hogy teljesen befogja az arcot:

– Szeretlek – szólt a fiú.

A lány gyengén mosolygott, az arca átfénylett, mint a cukros máz: csillogott. Egy filmből mindketten emlékeztek erre a jelenetre, s bár gyönyörűek voltak, mégsem egymást látták, hanem azokat ott, abban a régi filmben, s magukban nem azt mondták: Gyönyörű vagy, magukban azt mondták: Pont olyan. S az angyalok, akik úgy röpködnek ilyenkor a tavaszi levegőben, mint a virágpor, nagyokat szisszentek: Istenem, istenem – de magukban azt gondolták: Mekkora marhák vagytok.

A gyönyörű tavaszi eget, a csillogó napot s az égen csapatostul ringó angyalokat a számítógépes tanár ellenpontozta, megjelenése a sárga földig lehúzta a fenségést, aztán meg tapogott is rajta, az angyalok alig bírtak ormóttan, kalapácsszerű talpa alól kimenekülni.

– El fognak késni – szólt oda magázva, s olyan mélyen bámult át a lány ingén, hogy nemcsak a melleket látta maga előtt, hanem a hát csontozatát, a szája nyitva maradt egy darabig, látszott, nyál lötyög benne egyre magasabban, mintha ki akarna ömleni medréből, már a gátakat mosogatta el. Istenem, áradás lesz, és mindent elsöpör a kiömlő víz, mindent, amiért éltünk és dolgoztunk, s ha az életünk meg is marad, mit számít az, veszve körülöttünk a házuk, állataink, s végül a gyermekünket is megfojtja az ár – kiabáltak a megrendült asszonyok, s a férfiak akkor munkára mentek, és rakni kezdték a gátat föl magasra, és vastagították a töltést, az erejük fogyni nem tudott egy pillanatig sem. Mikor végre féket vetettek a vízre, hazamentek, és mázsás kőként zökkentek le a hokedlire, az asszonyok meg odamentek hozzájuk, és meleg tenyerükkel lesimogatták a bőrről a port, s a férfiak arca olyan fényes lett, mint egy szidolozott gyertyatartó...

A tanár elfordult, mikor már mindent belegelt a szemével, a forduláskor még ferdébbnek mutatkozott az arca, s haladt az iskola felé. Őt ölném meg először – gondolta Péter, és jelenet ugrott be egy filmből, ahol géppisztollyal szarrá lőnek egy fickót. A gyilkos húzza a ravaszt, a tár nem akar kifogni, és dörögnek a lövések, marcangolják a fickó testét:

– Ez kell neked, te rohadék – mondta a gyilkos. – Most megkapod, amit érdemelsz. Emlékszel rám, hogy ki vagyok, emlékszel, te rohadék, te tanítótál engem gimiben... Emlékszel? – a tanár csak nyögött valamit, érteni nem lehetett, és idétlenül kapdosta a kezét hol az egyik, hol a másik vérző sebhez, aztán vége lett, vége.

– Kéne valami olyat csinálni – szólt a fiú –, ami csak a miénk. Amit titokban tarthatnánk, és összekötne minket. Amit a Deda se tudhatna.

A lány ijedten bámult Péterre.

– Mire gondolsz? – nyögte ki végül.

– Mondjuk, fölrobbanthatnánk valamit, vagy...

– Olyan hülyeségeket mondasz – vágott közbe Zsófi.

– Vagy, mondjuk, meghalhatnánk együtt! Az lenne az igazi szerelem, a lelkünk eggyé válna, és még nem követtünk el bűnt, nem kerülhetünk a gonoszok közé.

Zsófi csak nézett a fiúra, nem értette, mit mond, de látta rajta az elszántságot, hogy ő nem vár tovább, neki kell valami titokzatos tett, és ezt nélküle nem viheti véghez, mert ez lesz majd az ő közös sorsuk záloga. Neki pedig követnie kell ezt a fiút, mert ennyire senki nem szerette még, mert az is a szerelmük része lesz, amit titokban követnek el. Szólni nem tudott, de közelebb húzódott Péterhez, s majd az arcát is arcához nyomta, de a jelzőcsengő kiragadta abból a meleg szelencéből, ahová a szerelem bújgatta.

– Szerinted milyen lehet meghalni? – kérdezte Julit az osztályban.

– A leukémiás csajnak biztosan marha szar volt, mert tudta, hogy nem úszhatja meg, de ha az ember váratlanul patkol el, akkor végül is tök mindegy – válaszolta Juli.

Várad Jutka tavaly halt meg. Olyan, mintha itt se lett volna. Elmentek a temetésére, az egész osztály, meg mások is a suliból, az igazgatónő meg az osztályfőnök, tömeg volt, tüntetés a halál ellen, mindenki zokogott, a fájás vastag csíkokkal volt az arcokra karcolva. Az anya nem zokogott. Összetörve állt a koporsó mellett, legszívesebben meghalt volna, lehet, már halott is volt, csak a teste működött, egyetlen hang sem jött ki a torkán, némán állt, aztán elindult, mikor vitték a koporsót, ment, a férje vezette, szóltanul, nem nézett senkire, mintha messzi vidékeken járna, ott, ahol a kislány lelke barangol, mintha az angyalok csapatában bókászna. Lehet, eltaposta a lelkét, kivégezte magából, mert azt mondta, ő többé nem tartogatja a feltámadás utáni életre, mert ő nem akar ezzel a nyomorult Istennel parolázni a túlvilágon, aki egyetlen lányát kituszkolta a világból, dehogy, majd meghaljak, és velem kelljen találkoznom, talán ezt mondta, és üvöltött otthon napokon át, hogy az a lélek, amit az Úr negyven éve beléje lehel, elhagyja a testét, és ne tudjon tovább az ő életéről, a lélek meg

kapaszkodott még a szív táján, meg kapaszkodott még valahol másutt is a gondolatok mélyén, de aztán annyira fájt a füle, és annyira rémisztette az asszony rettenetes sikoltozása, hogy végül elmenekült onnét. A test pedig maradt, de nem érez már semmit, csak hordozza csontozatán a húsozatot.

A többiek persze zokogtak, és lelkük mélyére olyan végtelen nyugalom simult, mint mikor a tenger vihar után elveszti hullámain, hazafelé menet már felszabadultan sóhajtoztak, s szinte a föld felett surrantak a könnyedségtől, hiszen ez alkalommal a háromfejű fenevad nem az ő gyermeküket ropogtatta el, hanem ezt a szegény leukémiás kislányt: Szegény, szegény – mondogatták örömtől áztatott sajnálattal.

A koleszban egész este a lány haláláról beszéltek, meg arról, hogy mi van a túlvilágon, valaki hallott róla, hogy egy csomóan visszajöttek onnét, és olyan az egész, mint egy meleg paplanos ágy, semmi fájást nem lehet érezni, minden csupa szikrázó fény körülötte, és hogy azzal lehet találkozni, akivel akarsz, meg a tested is tök könnyű, mint egy nejloning.

Könyvet vett ki a hátizsákból, az asztalra dobta, csattant a borító a padon: halálon inneni állapot – gondolta –, a könyvnek súlya van. Magyaróra kezdődött, képtelen volt odafigyelni, csak arra a meleg paplanra gondolt, ami kiharapja testét a hidegségből, rásimul, öleli, melengeti, s ahogyan a kezét megmozdítja, érez valami mást ott bent, a legtüzesebb zugban. Érti a kezét, az arcát, mintha nem is külön test lenne, hanem olyasmi, ami belőle nő ki, és hozzáforr a meleg takaróhoz: – Így kell egyé lennünk – szolt a fiú. Zsófi megborzongott, Julit hívták föl mellette.

– Jókai Mór – mondta valami kérdésre a lány.

A tanár üveges tekintettel bámult át az osztály levegőjén, fölötte a padoknak és gyerekeknek, s aztán csak mintha magának mondaná: Százkötetes életmű a Révainál, rengeteg pénz, hírnév. Akár egy isten... De az asszony egy percig sem szerette, s aztán olyan hideg lett, mint egy kapavágás föld...

Csöngettek, a magyartanár témát váltott, a feladatokról beszélt, valami megrendítő édességgel mondta ki a szavakat: Huszonhatodik oldal, hármás feladat, írásban. Vizontlátásra.

Az ajtó nyitódott, s mielőtt a pakolás zaja beleáradt volna a levegőbe, a tanár kikopott a teremből. Másodpercek alatt szökött a hang a kibírhatóság fölé, aztán az iskolarádió is elkezdett üvölni: *Tegyetek el befőttes, lesz még a világ jövőre, / Te sem leszel halott, és én sem tudom előre...* Aztán a negyedikes fickó beszólt, hogy csütörtökön este a Sportsarnokban lesz a Kispál-koncert, és el kell menni, mert ez örült nagy szám, és nála lehet jegyet venni.

– Jöttök? – kérdezte Juli.

– Még nem beszélünk meg, de a Deda biztos akar menni – mondta, és ment kifelé a teremből a folyosón, aztán tovább oldalt, el a tárlók mellett, kőzetek voltak ott, mindenféle gránit meg gipszkristály, opál meg a jóisten tudja, miféle anyagok. Péterék már ott lazáltak a büfénél, Zsófi vett egy Balaton szeletet meg narancsot.

– Aki nem tud utazni – szolt Deda teátrálisan, az ujját belebökve a levegőbe –, annak is jár egy szelet Balaton.

– Megyünk a Kispálra? – kérdezte Zsófi.

– Naná, már meg is vettem a jegyeket – válaszolt Deda –, lógtok egy kis zsozsóval.

– Szerintetek – szolt hirtelen Zsófi – a Váradi Jutka tudta, hogy meg fog halni?

– Szerintem ez most már tök mindegy – válaszolt unottan Deda.

– Azért én kíváncsi lennék, hogy milyen, amikor tudja az ember, hogy akkor tervez-e még valamit, vagy akar-e valamit csinálni, vagy...

– Szerintem a legjobb, ha még mindent kipróbál, amit lehet, mondjuk lefekszik mindenkivel, meg iszik is, kábítózik, meg minden... Úgyis mindegy már, nem?

– Hát éppen ez az – szölt Péter –, ha már úgyis mindegy, akkor minek bármit is csinálni, legjobb, ha készül a túlvilágra, hogy majd ott hogyan fog élni...

– Feltéve, ha ott élni fog – mondta röhögve Deda –, különben meg hagyjuk a faszba az egészet. Holnapután Kispál, ez a lényeg!

Péter állt, kapaszkodott a lány kezébe és bámulta, amint Deda ellötyög mellőlük. Alig hitte, hogy pont a Deda lesz az, aki így leszarja az egészet, mintha nem dumáltak volna annyit már erről az egészről...

– Azért vannak a vallások – mondta –, hogy az emberek meg tudjanak halni.

– És aki egyáltalán nem hisz, mint az apám?

– Az biztos egészen élete végéig azt hiszi, hogy meg fogja úszni. Gyűjti a zsozsót, hogy majd vásároljon még magának néhány évet.

Péter nem emlékezett, hogy még mit mondott Deda, megszorította a lány kezét:

– Na, megyünk?

– Aha – válaszolta a lány, és elindult, rajta felejtve gondolatait a halálon, a Váradi Jutkán.

Csütörtökön a fél kolesz elindult a városba, a Kispálra. Mentek befelé, mintha megtámadni akarnák a vidéki kisváros betonházait, beletömődtek a blokkok közötti járatokba, ha valaki fölülről nézte őket, úgy látszottak, mintha beszorulnának egy-egy saroknál. Péter fölneézett a magasba, látta, hogy a kisebb ablakoknál ég a villany, nők vacakoltak valamit, vacsora, gondolta, most készül a vacsora. Anyját látta maga előtt, a konyhapultnál.

– Mit főzöl? – kérdezte a férfi.

– Babfőzeléket – mondta az asszony.

Nyílt a hűtő, a férfi egy üveget emelt ki. Szisszent a sör, ahogy bontotta. Lehajította a pultra a bontót, és indult befelé a szobába.

Péter nézett végig az ablaksorokon. Mintha tízezer sörösüveg kupakja szakadna föl, a fejében iszonyatos visszhangot kevert ez a szisszenés, kétszáz waton nyomják. Forgott a gyomra: néhány év múlva majd ő is felbont egy sörösüveget, és bevágja a hűtőajtót, odaszól a Zsófinak: mit főzöl.

– Nézd – mutatott föl –, mindegyik tök egyforma, mint a számítógépen a raktárok. Minek így élni?

– Mit csináljanak, kössék föl magukat? – kérdezte Zsófi.

– Inkább – mondta Péter. – Mért, te képes lennél ezt csinálni?

– Nem tudom – nyögte nehezeket nyelve a lány.

– Érdemesebb addig lelépni, amíg nem keverednél bele ebbe a zűrbe – a fiúnak olyan tüsszel kezdett égni a szeme, hogy szinte magához hegesztette a lányt. – Mondjuk, meghalni...

– Meghalni, úgy rendesen?

– Aha, aztán valahol a fényben újraéledni...

Ugye, most hülyére veszel, ezt akarta mondani Zsófi, de nem tudott már leválni a fiú gondolatairól...

A bejáratnál egymásra kenődött fiatalok, mindenki be akart nyomulni, a jegyesek nem fértek azoktól, akik jegy nélkül próbáltak besodródni. Hét már elmúlt, még mindig kint lötyögtek.

– Minden koncert egy órával később kezdődik – mondta Deda –, kivéve a Kovács Kati. Ez már bele van kalkulálva.

– És mi van, ha egy óra múlva is itt állunk még? – kérdezte az egyik lány.

– Te lehet, hogy itt fogsz ácsorogni, én majd bentről integetek neked – vágott vissza Deda, és nyomott egyet maga előtt a tömegben.

A nyomás ereje egészen az ajtóig lódult, mindenki hozzátett még egy kicsit a magáéból is, az ajtónál megnyomódtak az elől állók, kurvaanyátokoztak, mi a faszt csináltok már, meg hasonló, aztán visszalódult az erő, és most minden hátrafelé kezdett hullámozni. Ez az ide-oda nyomás pulzált az ajtó előtt, mintha egymáshoz nőtt volna az embercsapat, és afféle bélrendszerként szét- és összehúzódna. Végül a rendezők kinyitották mind a két ajtószárnyat (amit már megtehettek volna korábban is, ha nem lettek volna rendezők), s egyesült erővel, mint valami mészárszékre a barmokat, lökdösni kezdték az embereket befelé, és kifelé azokat, akiknek nem volt jegyük. Hirtelen minden meglendült, és nyolckor, mikor a zenekar fölállt, már ott csápoltak a koleszosok az első sorokban. Minden a várakozás szerint alakult, lenyomták a legjobb számokat, ők pedig ugráltak örülmód, míg csatakosra nem izzadtak, úgy átitatta a bűz a levegőt, mintha egy tornacsukában lettek volna, orrfacsaró volt, de ez nem zavart senkit. Az utolsó dal már ebbe a zsíros levegőbe csorgott: *Takarózz be nyugodtan / aludjunk egy jót / ma nem indul repülő és azt hiszem hajót / sem úsztatnak keresztül a nagy vizeken máma / csak benyomjuk a tévét / aztán nemsokára alszunk / a kék jelen rajtunk jár / mint holdbéli vidéken / a jó öreg napsugár / takarózz be nyugodtan / aludjunk egy jót...*

Kimúltak az utolsó hangok is, a tenyerek beleveztek a levegőzsírba, a talpak verni kezdték a csatakos padlót. A zenekar leszaladt a színpadról, aztán vissza. Na, most még lenyomnak egy számot – gondolta Péter. A második visszajövetelkor magukra aggatták a hangszereket, és hármat még eljátszottak, aztán megint taps és dörömbölés, kijött a Lovasi, és azt mondta, most már tök fáradtak, majd legközelebb játszanak, aztán elment. A villanyokat valaki fölkapcsolta, látni lehetett, hogy ki kivel mosódott össze a sötétben. Volt, aki örült, volt, aki ellökte frissen magához szippantott partnerét, aztán elkezdődött a nyomulás kifelé a teremből. Beleperegtek az éjszakába a fiatal fiúk és lányok, hogy itt-ott, úton és útfélen megnyalják egymás száját, hogy nyelvüket belophassák egymás nyálába, az izzadság fölgyülemlett az összetapadt szájak peremén, aztán onnan lódult lefelé... Ezen a késő estén annyiszor mondták, szeretlek, hogy még a betonházak fala is nedvesedni kezdett, szinte elszakadtak volna alapjaiktól, hogy egybekeljenek apróbb és karcsúbb házakkal vagy egy lereccsent gyár kéményével. Tépdesték talpaikat, de egy centivel se jutottak arrébb, ahogyan a fiatal fiúk is elakadtak a legmélyebb simogatásoknál.

A kollégiumba visszatérni olyan volt, mint átesni egy operáción, amikor a test legfontosabb részét lemetszik, de nem volt mit tenni, szakadni kellett egymástól, és alighogy kettőbe repedtek, ajtó harapta be a fiúkat, és ajtó harapta be a lányokat. Péter ment fölfelé a lépcsőn, önkéntelen tapogatta a zsebeit, mintha valamit elvesztett volna, hogy nincs meg a kulcsa vagy a pénze, a kabátja vagy a pulcsija, aztán persze minden a helyén volt, csak a Zsófi nem volt sehol.

– Na, milyen volt? – kérdezte az ágyból a szoba harmadik lakója, akit biztosan egy fizika- vagy matekfeladat nem engedett álomba zúgni.

– Kurva jó – mondta Deda.

Péter nem szólt semmit. Levetkőzött, kiment zuhanyozni, mire visszatért, Deda már az ágyban feküdt, félig aludt.

– Te nem izzadtál szarrá? – kérdezte.

– Már megszáradtam – mondta Deda tök nyugodtan.

– Hogy a francba tudsz így lefeküdni? – morogta Péter.

– Az izzadságszag még mindig jobb, mint annak a sok szar spraynek a szaga, hogy reggel majd elhányom magam, amikor kimegyek a folyosóra.

– De hát ragad az ember bőre...

– Na és, az izzadás természetes dolog, most mért kéne nekem a saját normális szagomtól undorodni... Ez az ember szaga. A lovak se szagosítják magukat, pedig milyen kurva bűdösek...

Péter hagyta a fenébe dolgot, és lefeküdt. A péntekre gondolt, együtt mennek majd Dedáékkal a buszon, először megy el hozzájuk Keszthelyre. Egy nap ott, aztán szombat délután át Tomajba az apjáiékhöz, vasárnap meg vissza a koleszbe. Kik fognak az ágyában aludni, vajon kik? Milyen lomok maradnak a padlón és a polcokon?

Minden hétvégén kiadták a szobákat. Gazdasági oka van – magyarázta a kollégium igazgatója az évnitón. Ebből pótolják a költségvetési hiányt. Mindenféle csoportok, hétfégi szobafoglalók. Ők elpakolják a holmijukat, be a szekrényekbe, mindent lesöpörnek a polcokról, aztán lelakatolják a szekrényeket. A soros betolakodók már péntek délután rávetik magukat a szobákra, bevacolnak az ő ágyaikba, mindenféle népség, diákok, kiránduló parasztok. A vasárnapi maradványokból lehet következtetni a lakókra. Néha letépi a képeket a falról, egyszer a Natural born killerből való fotót teljesen szétcincálták. A kurva anyjukat – mondta Péter, és arra gondolt, ha most kilépne a filmből a csaj meg a pasi, biztosan szétlőnék ezeket a faszokat, rohadék szemetek. Azok meg kiabálnának: „Gyilkosok! Gyilkosok!” A csaj meg röhög, és megereszt így, röhögve egy sorozatot. – Legalább nem hazudunk, rohadékok! – kiáltja a pasi, és meghúzza ő is a ravaszt. Péter látta, ahogyan a golyók szétcincálják a testeket, az ágyakon folyt a vér, ömlött szét, a húsok felhasadtak, kifordultak az inak, sikoltoznak a fájdalomtól, a csaj meg röhög rajtuk, és betűket rajzol a géppisztollyal, betűket rá a falra és bele a húsokba, a cafatokba...

Péter nem bírta volna bosszút állni, a szem mögött titkon mégis hömpölygött a vér, és ebbe a vérbe aludt bele, ahogyan Krisztus kedves apostola is ebbe a pirosságba szenderült, hogy onnét emelje ki lelkét a Magasságok Ura, és vigye az egeken túlra, a legszentebb birodalomba.

A Krisztus utáni hatvanhetes év az égetni való Néró hatalmaskodásának bűnéve volt. Elhatározta, hogy minden keresztény fattyat kiirt a maga birodalmából, köztük azt is, akit Kefásnak nevezett a Mester, aki Simon volt valaha, a meghallgató. Kefás, kőszirt, vagy ahogy a névadásban élen járó görögök nevezték: Péter.

A Tiberis-part sűréjébe immár bele-belemetszett a reggeli fény, a martalócok cipelték magukkal a megrabolt apostolt, s az csak haladt velük, magatehetetlenül. A kezek között hullámozott a teste, mintha a tengeren hánykolódó bárkában volna, mint azon a szörnyű éjszakán, amikor a vihar szinte befördította őket a vízbe. A hullámok oly könnyedén hánytákvetették karjaikkal a hajót, akárha szalmaszál volna csupán, egy semmit érő dobozka. Jakab és János már halálukra készültek, szemüket hol a magasságokba vetették, hol a mélységes vízre fordították:

– Uramisten – fohászkoztak –, ha testünket elnyelik is a megvadult habok, legalább a lelkünket mentsd meg a fulladástól!

Péter a viharló vizet leste, mikor nem messzire a hajótól egy alakárny tűnt föl:

– Nézzétek – kiáltott –, kísértet!

Rémület futott végig az apostolokon: arcukat befedték tenyereikkel, hogy ne lássák a túlvilági rém közeledtét.

– Ne féljetek – szólalt meg a messzi alak –, én vagyok!

– Krisztusunk hangja – szólalt meg Péter. – Ha te vagy, Uram – kiáltott most a közeledő alak felé –, parancsold a víznek, hogy hozzád mehessek!

Alighogy kimondta a szavakat, máris áthágott a hajó oldalán, s lépett rá a víz fedelére, magabiztosan, mintha remekül kövezett útra lépne. Mindkét lábával rátaposott a vízre, a víz

fedele pedig beroppant alatta, s ő kezdett nagy súllyal lefelé ereszkedni, le a folyó legmélyére. Utolsó szava, ami megelőzte a levegőbugyogást, ez volt: Ments meg, Uram.

Alig merült le a mélyre, még bele se kortyolt a vízbe, még orrán sem szívta tüdejére a levest, amikor valaki megragadta a vállát, s felemelte a vizek fölé. Az Úrkrisztus állt ott a hajó mellett a víztetőn, kezében, mint egy ázott ruhagönc, lógott a sziklaapostol, összetörten.

– Kicsinyhítű – szólt a Megváltó –, mért kételkedtél?

Péter most is felsóhajtott, mint annak idején: Uram, ments meg! De az Úr nem emelte ki ebből a viharból, hagyta, hogy a karok viharában átjusson a Vatikán-dombra, a bevégzés helyszínére.

A dombtetőn földre vetették a morzsákra hullott kősziklát, ott hevert mozdulatlanul, sorsába beletörődve, akkor aztán felnézett az égre, s az Úr oly nyugalommal szemlélte őt, mintha gyermekek növekedését óvna, mintha valamely boldogságot figyelhetne, s nem is az ő egyenegy apostolának halálát.

– Hová mész, Péter? – kérdezte kedvesen mosolyogva. S Péter nem azt mondta, hogy hová a fenébe mennék, hát éppen meghalni indultam némi külső segítséggel, és azt sem mondta, hogy azért ezt távolról se nevezhetjük menésnek, merthogy a lábak már nem működnek túl jól, szóval egy kissé össze vannak tördelve. Nem szólt vissza oly hirtelen, mint szokott néha, hanem csak annyit mondott:

– Hozzád, Uram, hisz az örök élet igéi nálad vannak.

Az Úrkrisztus kedvesen mosolygott az egek peremén, milyen rendes is ez a Péter – gondolta –, még jó, hogy reá építette az ő egyházát és nem Andrásra, mondjuk, vagy Mátéra.

És keresztet hoztak akkor a római csürhék, és odavitték az apostol mellé, és az apostol azt mondta akkor, hogy őt fejjel a föld felé verjék keresztre, mert ő még halálában sem méltó a Tündöklő Megváltóhoz. És a rómaiak megszánták az apostolt, meg tetszett is nekik a kínzás ilyesféle módja: Fejjel lefelé – mondogatták –, hadd szenvedjen a vén gazember. És rákötözték akkor Pétert a keresztre, és megmarkolták a hatalmas faszálakat, és emelték fölfelé az apostolt, s a kereszt alig pár perc múlva már belecsúszott a neki ásott gödörbe, és állt, fölfelé, égnek nyitott szárral és széttárt farkarokkal, amire a meggyötört férfi karjai voltak erősítve, a talpak pedig a délelőtti naptól pirultak, égtek, a fej pedig lefelé nézett a földvilág irányába. Megelégedtek végül a bűnösök, és akkor már az apostol is megbocsátott nekik. Távolodtak a hangok, végül egyedül maradt a Vatikán-dombon, egyedül a kereszttel, az Úr felé készülődve, a vér ömlött lefelé bele a fejébe, és elkezdett meghalni a lába, centiről centire érezte a pusztulást, hisz az agya a rengeteg vértől élénken járt, már térdénél tartott a halál, már elérte a combokat, s aztán az ágyékot, így halt sorra a belső szervezet, a vesék, a máj, aztán a szív. Még azt is érezte, hogy a szív meghal, aztán a lélegzet is elakadt, érezte, hogy elakad a lélegzete: ez az utolsó – gondolta magában, és még az utolsó lélegzet után is gondolt valamit, s aztán kikopott a földi világból... Vége lett.

Pénteken sulis után rohantak föl a koleszba összepakolni.

– Kéne egy olyan számítógépes játékot csinálni – mondta Deda –, amiben ilyen történelmi figurák szereplnének, mondjuk azt, amit a múltkor is mondtam, a Szent Péter-es históriát milyen frankón le lehetne gyártani.

– Biztos már van is olyan – szólt Péter, nagy mozdulatokkal ráncigálva a paplanhuzatot.

– Én még nem hallottam róla. Milyen jó lenne, ha te találnád ki az egészet. Én megírom a történetet, te meg átteszed az egészet gépre. Állati jó lenne: Képzeld, Szent Péternek ott kéne hadakoznia a rómaiakkal meg mindenféle pogányokkal, hogy terjeszthesse az igét...

– És mi lenne a vége? – kérdezte Péter.

– Hát hogy keresztre feszítik!

– Akkor meg minek az a nagy harcolás végig, ha úgylis el kell pusztulnia?
– Hát nem érted, ő ott akkor nem végérvényesen halna meg, hanem megkapná az örök életet...

– És ki lenne a legjobb játékos? Aki a legtöbb örök életet gyűjtené össze?

– Tényleg – röhögött Deda –, milyen tök jó, hogy kétszer nem lehet örök életet élni...

Péter nem figyelt Dedára, pakolta a koszos holmikat befelé a táskába, gyűrött ingek, nadrágok, gatyák, szórta, ömlesztette, aztán behúzta a cipzárt.

– Utálom ezt a helyet – mondta, és a táskáját hirtelen fölkapva kifordult a szobából.

– Mért nem vársz meg? – kiáltott utána Deda.

Péter nem válaszolt, ment végig a folyosón, lefelé a lépcsőn, szót se szólt senkihez, néha egy-egy „Helló” meg „Jó napot, tanárnő”, így ért ki a lánykolesz elé, hogy összeszedje magának Zsófit, mint a menekülőket, akik csak a legértékesebb holmit nyalábolják magukhoz: egy drágaköves gyűrűt, egy képet valamikorról régről vagy az életüket.

Még volt öt perc az indulásig, az ülőhelyek majdnem megteltek. Jegyet váltottak, aztán egészen hátra mentek, ahol egymás mellett hat szék volt. Éppen elpakolták a holmikat, mikor felbúgott a motor, és kifordultak a megállóból. Kerengett a sárga busz a városban, aztán ráfordult a kivezető útra, s immár vágtságban szökött át a viadukton, azon a völgyhídon, amiről alig néhány hete a madárnyira aszott koldusok repülni akartak, fel egészen a magas égig, a szikrázó csillagok közé...

– Emlékeztek a Született gyilkosokra? – kérdezte Deda. – Emlékeztek, ahogy ott áll a csaj meg a pasi a hídon, és a mélybe ejtenek egy fehér sálat...

– Aha – szólt Péter.

– Tök olyan ez a híd is, nem?

Péter maga elé bámult, látta a jelenetet, ahogy a levegőben ringó sállal megszentelik a szerelmüket, látta magát, amint megy föl a viaduktra Zsófiival, és egy átlátszó selymet lengetnek a mélység fölé, aztán egyszerre elejtik, hogy egy életük, egy haláluk, ezután már mindig egymáséi lesznek...

Az előttük lévő széken egy részeg férfi és nő kiabált.

– Adtam neked konyakot? – kérdezte a férfi. – Na, mongyad! Adtam?

– Adtál, no, adtál...

– Akkor meg mi bajod van? Ha?

– Az, hogy be vagy baszva, meg különben se akarok most!

– Jól van, bazmeg, de eszted még megbánod... – recsegte a fickó, aztán elővett egy pálinkásüveget, és ivott, hosszan kortyolva, aztán megint, a lehelete betakarta a buszlevegőt erős, maró szaggal.

Deda röhögött, Péter meg csak bámult maga elé. Látta, hogy megállítják a buszt, aztán fölszáll egy fiatal férfi meg egy nő, és mennek végig a buszon, és tépdésik lefelé a láncokat meg gyűrűket, és benyúlnak a zsebekbe a bukszákért, aztán néha meghúzzák a ravaszt, iszonyatos dördülések, rettenetes hangzavar, freceg szét a vér, folyik lent a padlón, a csaj röhög, na mi van, hapsikám – mondja –, elég volt már a livingből meg a lavingból, és röhögött, újabb sorozat...

– Ne hülyéskedj már, bébi – szólt a fickó –, most ezt most minek kellett kinyírni?

– Van belőlük elég – mondta röhögve a csaj, Péter meg mondta magában: Lőj még, lőj! És ropogott megint a géppisztoly, szétmállasztotta az ülést, a húsok már a plafonra frecegtek, a vérben tapicskolni lehetett...

– Alszol? – kérdezte Zsófi.

– Á, dehogy – szólt Péter –, csak elbambultam.

A busz a part menti úton haladt. Április tizenhatodika. A nap belevágódott a víz tükrebe. Péter a nyárra gondolt, a vízparti órákra, hogy ebbe a szörnyű unalomba hogyan robbant bele Zsófi. Nézte az üres vizet, a nap csillogó játékát. A fény nyaláboszlopokban metszett a tükörbe, mintha valami járat lenne az, amin föl lehet mászni a legmagasabb egekig.

– Látod, milyen fura a nap?

– Olyan, mint egy hatalmas fényalagút – mondta a lány.

– Ilyen fénytölcser emelkedik az emberre, mikor meghal, vagy jönnek érte az idegen lények. Elveszted a súlyodat, és emelkedni kezdesz...

– Honnét tudod? – kérdezte Zsófi.

– Olvastam egy ufós könyvben.

Az út lejtett, házak közé értek, elvesztették a Balaton tükkrét. Öt felé járt, mikor végre bejutottak a városba. A központban szálltak le, s gyalog indultak Dedáékhoz. A lakótelep a város szélén volt, négy- és tízemeletes betonházak, a hetvenes években épülhettek, mert a fák már egészen nagyok voltak, felértek a másodikig, takarták a betonelemeket. Gyerekek bicikliztek a járdán, kiabáltak. Helló, Lacika – szólt az egyikhez Deda, aztán mentek tovább, el a lila iskola mellett.

– Ide jártunk – mondta Deda.

Mentek kézen fogva, táská a háton, megálltak a lámpáknál, ahogyan a szüleik kérték. Szófogadók, és szeretik egymást – mondták, akik látták őket, a családot boldognak hihették, és boldog is volt, ha egyáltalán tudta volna valaki, mi is az, hogy boldog. A pénzük pont annyira volt kevés, hogy egy hónapot kellett gondolkodni róla, hogyan osszák be, nem volt idejük képzelegni, mi lenne, ha nem így élnének. Az elfogadás volt a boldogság, az elfogadás fölszabadította őket, tudták, nekik ez a sors jutott, s változtatni rajta felesleges erőpocsékolás volna. Az évek zuhantak egymásra, s mi sem változott, az apának apró pocakja lett, és az asszony is megvastagodott, arcukra karcokat húzott az öregedés, de ezt is csak úgy fogadták, mint a boltban a visszajárót, zsebre vágták, és mentek tovább.

Péter megrémült, hogy neki ezt a családot szeretnie kell, megrémült, hogy már szereti is őket, hogy Éva néninek szólítja a mamát és Laci bácsinak a papát, és úgy tesz, mintha része lenne ennek a négyesnek, holott ő itt csak vendég, s ha Zsófit benne hagyja, akkor elveszti őt is. Ha szereti őket, a lány soha nem lesz az övé. Mint egy rendszerbe kötött számítógép, bárhonnan bekaphatja a vírust, ami aztán szétrombolja az egész memóriát, minden emléket és tervet, mindent, ami számára a világot jelentette. Vért vetettek a szemei, mikor a lány megsimogatta Laci bácsit, és odabújt hozzá. Péter a fotelben ült, nézte ezt az egészet, ezt az undorító lamúrt. Aztán bementek a Zsófi szobájába.

– Most minek kellett annyira ölelgetned az apádat? – kérdezte idegesen.

– Tiszta hülye vagy – mondta Zsófi. – Nehogy pont rá legyél féltékeny.

– Ez egyáltalán nem normális dolog. Nekem meg a kezemet se fogtad meg...

– Éppen a szüleim előtt...

– Vagy szeretsz, vagy nem – mondta idegesen a fiú, és magához kezdte vonni a lányt, odabilincselni a kezével, és a lány nem mert elhúzódni, bár szaladt volna át a másik szobába, mégis sodródott a fiú testéhez. Péter szemei még mindig tűzben lobogtak, elkezdte Zsófit simogatni, aztán csókolni, Zsófi szemei becsukódtak, nyál csordult a két száj forradásánál.

– Olyat kell csinálnunk – mondta Péter a csókolózás közötti szünetben –, ami csak a miénk, elszakadni mindentől, ami ehhez a francos világhoz köt... Feljutni a csillagok közé... újraéledni valahol a messzi fényben... a nap alagútján végigsuhanni...

Zsófi megrémült, de közben úgy érezte, valami messzi magasba szöknek föl ketten, ahol elveszti saját súlyát. Újra szájára ragadt a fiú szája, az egész teste remegett a simogatástól a karok fogságában, mintha már nem is érezné azt a súlyt, ami a földhöz tapasztja.

Szombaton délután a hármassal ment át Tomajba. A házuk kétszintes volt, az utca felé ablak alig, mintha vár volna, és nem lakóépület, az apró fürdőszobaablakok lőrések. A BMW nem állt az udvarban. Péter benyitott a házba, végigment a hosszú előszobán, az anyja a konyhában főzött valamit.

– Szia, anya – kiáltott.

Az asszony kijött, kicsit mosolygott, és mindkét oldalról megpuszilta a fiút. A szem egy pillanatra felvillant, aztán megint jejes homályba bukkott, és a kéz is lecsúszott a vállakról.

– Apu?

– Dolga van – válaszolta az asszony –, majd estére jön haza.

Péter tudta, hogy a *dolog* egy nőt jelent, és az anyja is tudta. A férfi azt mondta, hogy minden tönkrement volna benne, ha ő nem jön, hogy az életét mentette meg, mert a felesége már semmit sem tudott adni neki, vele pedig mindent meg lehet beszélni, és szereti, az asszony hallgatta, Péter a szobájában volt, és ő is hallotta, és az asszony nem sírt, nem zokogott, azt gondolta, őt senki sem fogja már igazán szeretni, hogy a férfi sem szerette soha, csak mellészegődött, mint valami csendőr, nem szólt semmit, csak később. – Elköltöztöl? – kérdezte, a férfi mellélepett:

– Nem tehetem meg veled, meg a gyerek is...

– Ha nem miattam maradsz, akkor inkább menj el – mondta az asszony.

De a férfi maradt, s az asszonyból kifagyott minden érzés, olyan lett, mint egy fényes üveglap, szép és csillogó, de hideg.

– Épp most lett készen a rántott hús – mondta az anya. – Mi volt az iskolában?

– Semmi.

– És a Zsófiéknál?

– Jó volt.

Péter iszonyodott ezektől a szombatoktól. Evett, és látta maga előtt az árnyakat, amiket gyerekként látott a szobaajtó tejüvegén át...

Bement a szobájába, és bekapcsolta a számítógépet. Feltett valami szöveget az internetre: „Itt élünk! Zsófi és Péter” – aztán kilépett, és benyomott egy játékprogramot: török férfi indult egy palotában, hogy megkeresse Esmeraldát. Szaladt végig a folyosókon, rohant át a rácsos ajtón, és ugrott egy erkélyről egy másik erkélyre, aztán elékerülnek a palotaőrök, gyors kardcsapások, és végez velük, aztán továbbmegy, de belepottyan egy verembe, széthasad a feje a kövön, a gyomrát éles karók hasítják keresztül: halott (Game over). A játék beadja újra az indító képet, és megjelenik a fiatal férfi, újult erővel robog keresztül a járatokon, most át tud repülni a verem fölött, megússza, és eljut, majd eljut, majd eljut...

Órákon át játszott, hogy végül megkaparintsa a szerelmét, és együtt tűnjenek el a winchester mélyén valami elektronikus bugyorban (Game over). Este tíz volt, mikor az apja hangját hallotta:

– Itthon van? – kérdezte az asszonytól, aki halkán válaszolhatott, vagy csak bólintott.

Péter nem hallott semmit. Egy árnyék közeledett a szobaajtó felé, egyre nagyobb sötétség terült a tejablakra. Mintha egy filmben lenne, a szeme kicsit káprázott is a képernyőtől: egy film, ahol megjelenik a bűnvilág óriása, hogy beváltsa gáztetteit. Ösztönösen nyomott egyet az enteren, mintha a gépen védőprogram lenne, egy ágyú vagy géppuska. Megreccsent a kilincs, megmozdult az ajtó, az árny áttört a határon, és behatolt a szobába.

– Szia, Péter! – köszönt, aztán odalépett mellé, a géphez, és megölelte. – Minden rendben a suliban?

– Semmi gond – válaszolta Péter, és érezte megint a dőlést, hogy az erő felfordítja a testét.

– Képzeld, beszereztem egypár műanyag kenut...

Péter zavartan nevetett, de nem mert ellenkezni, pedig tudta: ezen a nyáron ő nem fogja a németeknek nyomtatni a vízibiciklit, nem fogja csinálni, nem, soha többet. Záródott az ajtó, Péter látta a tejüvegen át, ahogyan a hatalmas szörnyeteg távolodni kezd, és megy összefelé, egyre kisebbre, s akkor egy másik test is föltűnik, mint régen, de most nem fonódik a férfira, hanem elsurran mellette.

Másnap vissza a városba. A buszablakból nézte a strandot, most teljesen üres, a fű vizenyős a tavaszi csapadéktól, a fák épphogy mutatnak valami zöldet, üres volt az elkerített térség, mint egy kifordított kabát.

– Te most nem jössz be? – kérdezte Deda Zsófit.

– Megvárom Pétert, biztosan a későbbi busszal jön.

– Én mindenesetre elhúzok – mondta a fiú, és elindult kifelé a koleszba.

Zsófi állt a megállóban, és tüdőzte azt a rettenetes bűzt, amit egy buszmegálló árasztani bírt: a sofőrök az autóversenyek ámulatában ringva pörgették a gépeket, s a kipufogók szorgalmasan köpték az olajos füstöt kifelé. A várakozó úgy érezte, hogy kívül-belül átkeni ez a rettenetes szag, hogy olyan sötétkoszos lesz a bőre és a húsa, akár a levegő, a fülében pedig örök életre ott marad egy monoton bűgás.

Egy órát kellett várnia. A sárga busz éles kanyarral fordult az állomás felé. Zsófi már messziről látta, hogy Péter föláll, és ingó léptekkel közeledik az első ajtóhoz. Fékezés, a fiú teste előre-, aztán hátralandul, kapaszkodik fönt valamibe, megáll, kicsapódik az ajtó, az utasok lassan, egymásra botolva jutnak lefelé, aztán a fiú is és a lány nevetve néz az arcába, a fiú hozzálép, átöleli, megfogja erősen, és szorítja magához, nem is különül el a két láb, két test, inkább csak olyanok, mintha megvastagodott alakot látnánk. Aztán ki a buszpályaudvarról, a lány menne éppen arra, amerre korábban Deda is, de a fiú hirtelen megáll: elkezd újra ölelni őt, a lány pedig remegett egész testében, mindenütt.

– Nem megyek vissza a koleszbe – mondta Péter. – Undorodom az egésztől.

Zsófi nem szólt semmit, csak elindult a pad felé, ahol annyiszor beszélgettek a szerelemről. Mentek a szürkére kenődött, majd megsötétült városban, métereket előre, aztán elakadás és csókok, megint tovább és csókok, lassan jutottak el a padhoz, ahol megpróbálták összefonódni végérvényesen: egy test, egy lélek...

– Nem akarok visszamenni a koleszba – mondta megint Péter –, de veled akarok maradni.

A lány a fiú arcához bújt...

– Emlékszel a Született gyilkosokban a hídra... amikor ledobták a sálat, hogy örökre egymáséi legyenek?

Zsófi bólintott.

– Gyere! – kiáltott a fiú, és már föl is állt, kezénél húzni kezdte a lányt, a táskák maradtak, ők pedig előre, el a sziklafal mellett, egymáshoz ütődő ölelésben, végig a kemény kőbe metszett úton, aminek a folytatása a völgyhíd volt.

A karcsú ív könnyen nyúlt át a szakadék fölött, ahogy az apa lendíti erős karját az anya vállához. Péter azt mondta, hogy most örökre egymáséi lesznek, azt mondta, amit itt kapunk, az az örök fény – a lánynak remegett minden porcikája, nem értette, mi fog velük történni...

Már kint jártak a hídon, alul a mély, akár az anyaöl, a puha sötét elfedte a köveket, amelyek lent heverték, minden tárgyak fogadóiként. Most örökre egymáséi leszünk – mondta a fiú, és valamit letépett a nyakából, lehajította, aztán felmászott a korlátra, és Zsófit is húzta

magával. Keresztülvetette egyik lábát a vason, a lány is érkezett... A fiú magához vonta, azt mondta, az egy más világ lesz, más, mint amiben eddig voltunk...

– Szeretlek – mondta a lány, aztán a szája beleveszett Péter arcába, egyre puhább volt minden, ami alattuk tátongott, és Péter hirtelen megbillentette a testét, és a lány is billent vele együtt.

Lassan jutottak el addig a pontig, ami eldönti az irányt, fordultak lefelé a korlátról, ahogyan a török zúgott át a képernyőn, le a hegyes törökbe, *Game over* – mondja egy géphang, ők pedig bele a sötét, puha párnába, amin átzuhanva majd fölszikkázik a fény, és puffant valami alul, senki nem hallotta, hisz minden beleveszett az álomba, az Úr szolgálói pedig fényesebb vidékeken őrködtek.

Az elbeszélés alapötletéért Elek Judit filmrendezőnek tartozom köszönettel. – H. J.